kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 3 Sayı: 3 (47) 16 Nisan 1978 Pazar 500 kuruş

1 MAYIS

Behice BORAN
Genel Başkan

Bir Mayıs, işçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadelenin ve bu mücadelede ulusal ve uluslararası dayanışma ve birliğinin simgesidir. Günümüzde işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi anti emperyalist ve anti faşist bir nitelik kazanmıştır. Gelişmiş kapitalist dünyanın tekelci büyük sermayesi sömürü ve zorbalığını uluslararası düzeyde yoğunlaştırmakta, sosyalist dünyaya karşı savaş kışkırtıcılığını sürdürmekte, ulusal kurtuluş hareketlerine, bağımsız ülkelerin iç işlerine müdahale etmektedir. Uluslararası tekelci sermaye az gelişmiş veya gelişmekte olan geri kapitalist ülkelerin yerli egemen sınıflarıyla işbirliği etmekte, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı baskı ve terör rejimlerini desteklemektedir. Bundan ötürü emeğin sermayeye karşı sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi içermektedir.

Ülkemizde durum özellikle böyledir. İşçi sınıfıyla emekçi kitleleri faşizmin demir ökçesi altında ezecek bir baskı ve zulüm rejimine kazırlık olarak terörizm her geçen gün tırmandırılıyor. Bu koşullarda, emperyalizme ve faşizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi işçi sınıfı hareketinin birinci gündem maddesidir. İşçi sınıfımızın ekonomik mücadelesi, güncel çıkarlar ve gereksinmeler için mücadele, bu politik mücadeleden ayrılmaz, koparılamaz. Her ikisi de, sosyalizm için mücadeleden ayrı düşünülemez. Mücadeleyi verenlerin hepsi bilimsel sosyalist olmayabilir ve olmaz, ama mücadelenin genel doğrultusu sosyalizm yönünde olmak zorundadır. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde tutarlı yurtsever ve demokrat olmanın başka yolu yoktur.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bu rotaya oturtan güç, işçi sınıfı ve onun politik hareketidir. İşçi sınıfı bağımsızlık ve demokrasi hareketinin itici gücü, öncüsüdür. Kapitalist dünyanın her yerinde ve bizde burjuvazinin tüm kesimleri ve küçük burjuva aydınlar katmanı öncülük niteliğini yitirmişlerdir.

İşçi sınıfı bu tarihsel görevi yerine getirebilmek için ulusal ve uluslararası düzeyde dayanışma ve birliğini pekiştirmek durumundadır. Bundan da öte, anti emperyalist ve anti faşist mücadele tüm demokrat, ilerici, sol güçlerin işçi sınıfı öncülüğü altında dayanışma ve birliğini de gerektirmektedir. İşçi sınıfı yurt içi mücadelesinde güçlü ve başarılı olduğu ölçüde uluslararası işçi sınıfı hareketine, dayanışma ve birliğine de güçlü katkılarda bulunur. Türkiye işçi sınıfı güçlüdür ve gücü kesintisiz artmaktadır.

Bir Mayıs'ı bu düşüncelerle karşılıyoruz. İşçi sınıfımız tüm provokasyonları boşa çıkararak, gücünü, vekar içinde dosta düşmana gösterecektir. Ölülerimizi derin bir sevgi ve saygıyla anıyor, geleceğe inançla bakıyoruz.

Bir Mayıs aynı zamanda partimizin kuruluş günü. 1978'in bir Mayıs'ında kuruluşumuzun üçüncü yıldönümünü kutluyoruz. Arkada bıraktığımız üç yılda partimiz hareketi düzenli bir tempo ile kesintisiz yükseldi. Genelinde parti bilinci yüksek, sıkı kenetlenmiş, militan bir kitleye sahip olduk. Partimiz toplantıları disiplini, düzenliliği ve görkemiyle ün saldı, örnek oldu. Açtığımız kampanyalar aynı disiplin ve düzenlilik içinde başarıyla yürüdü, amaçlarına erişti. Son açtığımız, «Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır» kampanyası, üçüncü yılı dolduruşumuzu yüksek başarı çizgisinde noktaladı. Baskılar, saldırılar ve ölüm karşısında partililer bir adım gerilemediler. Yüreklerinde derin bir acı ve öfke, kampanyanın tüm gereklerini büyük bir özveriyle yerine getirdiler. Baskıların, cinayetlerin, terörün işçi sınıfını ve partisini yıldıramıyacağını, geriletemiyeceğini bir kez daha kanıtladılar.

Selâm işçi sınıfımıza!

Selâm dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!

ASKERİ BLOKLAR DIŞI, BAĞLANTISIZ BİR DIŞ POLİTİKA İZLENMELİDİR. BÖLGEDEKİ KOMŞU DEVLETLERLE, BAŞTA SOVYETLER BİRLİĞİ OLMAK ÜZERE, SALDIRMAZLIK, DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ ANTLAŞMALARI YAPILMALIDIR. ULUSAL SAVUNMA POLİTİKASI VE UYGULAMALARI GERÇEK YURT SAVUNMASI ESASINA OTURTULMALI, SİLAHLI KUVVETLER ONA GÖRE DONATILMALI VE EĞİTİLMELİ.

ULUSAL EGEMENLİK BAYRAMININ KAYNAĞINA BİR DÖNELİM, ANLAMINI ANIMSAYALIM; ULUSAL EGEMENLİK KAVGASINI BUGÜNÜN ŞARTLARINDA DAHA DA BÜYÜK BİR ŞEVK VE HEYECANLA, SEBAT VE CESARETLE VERELİM, TA Kİ NATO'DAN VE TÜM EMPERYALİST BAĞLARDAN KURTULUNCAYA KADAR!
ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR!

Ulusal Bağımsızlık için NATO'ya Hayır

Bugün burada yıldönümleri Nisan ayına rastlıyan iki tarihsel olay vesilesiyle toplandık. Biri olumlu, biri olumsuz. Biri onurlu, biri onur kırıcı. Biri sevinçli, biri öfkeli. Birini kutlamak, öbürünü protesto etmek için toplandık.

"Genel Başkan Behice Boran'ın 22 Nisan günü Ankara'da «NATO'YA HAYIR» mitinginde yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz."

23 NİSAN TÜM YURTSEVERLERE, İLERİCİLERE, SOSYALİSTLERE; İŞÇİ VE EMEKÇİ HALKIMIZA KUTLU OLSUN

İlkin ellisekiz yıl önce 23 Nisan 1920'de, çöken Osmanlı İmparatorluğundan Türkiye'nin doğuşunu simgeleyen Türkiye Büyük Millet Meclisi tarih sahnesinde yerini aldı. Türkiye halkı dışa dönük olarak emperyalizme karşı, içe dönük olarak da sultanlığa halifeliğe, çökmüş bir imparatorluğun feodal kalıntılarına karşı savaş veriyordu. Bu çifte savaş birbirinden ayrılmazdı. Birincisi, aynı zamanda halife sıfatını taşıyan sultan ve bütününde Osmanlı yönetimi emperyalizmin bir kuklası ve işbirlikçisi olmuşlardı. İkincisi, anti-emperyalist savaşlar her zaman demokratik bir öz taşırlar, bizimki de öyleydi. Ankara'da 1. Büyük Millet Meclisi'nin açılmasıyla dine ve soya dayanan egemenlik yerine, genel oya dayanan ulusal egemenlik ilkesi yaşama geçiriliyordu. Demokratik nitelikteydi 1. Büyük Millet Meclisi. Tek meclisti, senato yoktu. Yasama ve yürütme erkleri Büyük Millet Meclisinde toplanmıştı. İlk zamanlar, hükümeti oluşturan bakanların her biri Meclis tarafından oylamayla seçilirdi. Meclis'de çetin tartışmalar olurdu. Daha sonraları, burjuvazi ve toprak ağaları iktidara daha sağlam yerleştikçe bu durum değişecekti ama, yine de 1920'de, Büyük Millet Meclisi'nin oluşturulması Türkiye'nin siyasal tarihinde, demokratikleşme sürecinde ileri bir adımdı.

Bilimsel sosyalistler, işçi sınıfı partilileri ülkelerinin tarihlerindeki her ileri adıma, girişime, sahip çıkarlar, tüm ilerlemelerin tarihsel mirasçısı onlardır. Türkiye'de de bizleriz, hepimiziz. 23 Nisan 1920'yi onurla anıyoruz. 23 Nisan tüm yurtseverlere, ilericilere, sosyalistlere; işçi ve emekçi halkımıza kutlu olsun.

NATO YALNIZ ASKERİ DEĞİL, EKONOMİK, KÜLTÜREL, SOSYAL ALANLARI DA KAPSAR

Nisan'a rastlayan ikinci yıldönümü NATO'nun —Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'nün— 1949'da, 4 Nisan'da kuruluşudur. Türkiye'nin 1952'de katıldığı NATO, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını pekiştiren ve simgeleştiren NATO. 1952'den beri Türkiye için tehlikelerle, ezikliklе, onur kırıcılıkla dolu NATO üyeliği yılları.

Ulusal Kurtuluş Savaşı zaferle bitmişti. 1920'de Büyük Millet Meclisi'nin kuruluşunu 1923'de Cumhuriyetin ilanı izlemişti. Sultanlık ve halifelik kaldırılmıştı. Ama yine de Türkiye, ne Kurtuluş Savaşının hedefi olarak ilan edilen tam bağımsızlığa, ne de demokratik bir rejime kavuşamadı. Kavuşamadı çünkü, Türkiye emperyalist-kapitalist dünya ilişkileri ağı dışına çıkamadı. Egemen sınıf burjuvazi ile ortağı büyük toprak sahipleri sınıfı ve onların politik temsilcisi ve yöneticisi küçük burjuva kadrolar, sınıfsal nitelikleri gereği, Türkiye için bu ilişkiler ağı içinde, kapitalist yoldan gelişmeyi seçtiler. Bu emperyalizme bağımlılık demekti. Bu, demokratik hak ve özgürlüklerin reddi, işçi ve emekçi kitlelere karşı burjuvazinin ve ortaklarının katıksız diktatoryası demekti. Uzun yıllar böyle geçti. Şimdi durum değişikse, her şeye karşın işçi, emekçi kitlelerin, aydınlar ve gençlik kesimlerinin demokratikleşmesi, radikalleşmesi önlenememişse, bu, dünyada sosyalist sistemin genişleyip güçlendiği koşullarda, Türkiye'de toplumun nesnel gelişme doğrultusundan ve işçi sınıfının emekçi kitlelerin ve diğer demokratik güçleri verdiği mücadeledendir.

NATO'yu uzun yıllardır halkımıza ve dünya kamuoyuna kollektif güvenlik antlaşması ve örgütü olarak sundular. Sovyetlerin, «beynelmilel komünizm»in tehdit ve saldırısına karşı bir savunma paktı ve örgütü olduğunu iddia ettiler. Oysa NATO emperyalizmin tahakküm ve saldırı aracıdır. NATO, daha önce tarihte benzeri olmayan bir antlaşmadır. Antlaşmalarla kurulan askeri ittifaklar ancak fiili hallerinde yürürlüğe girer, eyleme dönüşürdü. NATO antlaşması ise fiili savaş halinden önce fiili askeri örgütlenmeyi getirmiş ve Avrupa'nın dört bir yanına yayılmış askeri örgütler, güçler, üsler, tesislerle 29 yıldır silahlanmasını durmadan artırarak ömrünü sürdürmüştür. Ve NATO yalnız askeri de değildir. Ekonomik, kültürel, sosyal alanları da kapsar. «Hür dünya» etiketi altında maskelenen kapitalist sistemin, kendi deyimleriyle Batı uygarlığının hegemonyasını, sömürüsünü, her türlü çıkarlarını sürdürmektir amaç. NATO antlaşması metni bu noktalarda gayet açıktır.

GELİŞMİŞ KAPİTALİST ÜLKELER NATO'YA NEDEN GEREK GÖRDÜLER?

Emperyalizmin odakları gelişmiş kapitalist ülkeler NATO gibi bir askeri antlaşmaya ve örgütlenmeye neden gerek gördüler? Şundan ötürü:

Genel Başkan Boran Ankara Mitinginde İlericilere yurtseverlere demokratlara seslenirken

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi oluncaya kadar tüm dünya emperyalist kapitalist ilişkiler ağı içindeydi, tüm dünya emperyalist kapitalist toplumların mamul maddeler pazarı, ham maddeler kaynağı, sermaye yatırım alanlarıydı. Ekim devrimi sosyalizmin kuruluş yolunu açınca, Sovyetler Birliği'nin dünyanın altıda birine eşit toprakları emperyalist kapitalizmin alanı dışına çıktı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bu alan daha da daraldı. Orta ve Doğu Avrupa'da ve Çin'de sosyalist devrimlerin yeralışı dünya emperyalist kapitalizmini daha da sıkıştırdı. İnsan toplumlarının tarihsel evriminin doğal sonucu olan bu gelişmeleri durdurabilmek, hatta elinden gelse geriletebilmek için emperyalizm dünya çapında bir komünizm tehlikesi, Sovyet tehdidi, saldırısı öcüsü yaratıp ortaya salıverdi. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist dünyayı askeri üsler ve dinleme tesisleriyle kuşatmayı; soğuk savaş kışkırtıcılığını; zayıf, ulusal kurtuluş hareketlerine bağımlı ülkelerin iç işlerine müdahaleyi maskeleyebilmek, kendince haklı gösterebilmek için başta ABD olmak üzere emperyalist kamp hep bu saldırı tehdit ve tehlike öcüsünü öne çıkararak, propaganda çarklarını durmadan işletti.

TÜRKİYE'NİN NATO'YA GİRİŞ NEDENLERİ

Türkiye'nin NATO'ya girişi, topraklarını NATO ve Amerikan üslerine açışı, askeri eğitim ve savaş araç, gereç, silah ve yöntemleri bakımından Amerika'ya ve NATO'ya bağımlı hale getirilişi de aynı tehdit ve tehlike şamatasıyla, durmadan kışkırtılan anti-komünizm ve anti-sovyetizm ticaretiyle örtbas edilmek, halkımıza kabul ettirilmek istendi. 1945'de, günün değişmiş koşullarına daha uygun yeni bir antlaşma yapabilmek için süresi dolan 1925 antlaşmasını Sovyetler Birliği'nin yenilememesi, bir elçabukluğuyla, Sovyet tehdidi, komünizm tehlikesi propagandasının temel direği yapıldı. Durmadan çiğnendi bu sakız, hâlâ da çiğneniyor.

Gerçekte olan ise şuydu. Birincisi, egemen sınıf burjuvazi ve ortağı toprak ağaları kendi güçleriyle Türkiye kapitalizmini sürdüremiyeceklerini, ayakta kalamıyacaklarını seziyorlardı, biliyorlardı. Selameti —kendi selametlerini— Amerika'ya, Batı dünyasına bağlanmakta görüyorlardı. Bunun içindir ki, 1952'de NATO'ya, 1963'de Ortak Pazara girme kararları askeri veya ekonomik kararlar olmaktan çok politik kararlardı. Emperyalist kapitalist 'Batı'ya kapılanma, onunla bütünleşme kararları. Türkiye burjuvazisi NATO'ya kabul edilebilmek için Kore'ye asker gönderttí. Gencecik Mehmetçikler, yurttan binlerce kilometre uzakta, ne için dövüşüldüğünü bilmedikleri bir savaşta kırdırıldılar. Ulusal kurtuluş savaşı vermiş Türkiye, ulusal kurtuluş için silaha sarılmış, saldırıya uğramış bir halka karşı emperyalistler safında çarpıştı. Temmuz sonlarına doğru Kore'ye asker gönderme kararı alındı, Ağustos'un ilk haftasında NATO'ya baş vuruldu.

İkincisi burjuvazi kendi gücüyle iç pazarı yeterince geliştiremiyor, artık değeri dilediğince büyütemiyordu. Tekellerle işbirliği edip, yabancı sermayeye kapıları iyice açarak, artık değeri büyütmek, kaymağını yabancılara kaptırsa bile kendi payını çoğaltmak yolunu seçti. Tüm olanaklarıyla, her koldan emperyalist Batı'ya abanmayı yeğledi. Bunu maskelemek için de anti-sovyet ve anti-komünist duman perdesi yoğun ve yakıcı tutuldu.

Türkiye sosyalist dünya tarafından bir tehdit ve tehlike altında değildi ve bugün de değildir. Kaldı ki, NATO bir korunma sağlamıyor. NATO stratejisi Türkiye'yi korumak ve savunmak için yapılmamıştır. NATO stratejisi ve örgütlenişi, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeleri kuşatmak, dünyadan soyutlamak ve bir nükleer 3. dünya savaşı olasılığına göre ABD'nin korunmasını, savunmasını, çıkarlarını sağlamak hedeflerine yöneliktir ve bu doğrultuda biçimlenmiştir. Türkiye'nin konumu ve ona yapılan ve yapılacak muamele böyle bir stratejinin ve hedeflerinin gereklerine göre belirlenir; bu gerekler Türkiye'nin gerçek yurt savunması gereklerine uyar veya uymaz, NATO bununla ilgili değildir. NATO antlaşması savaş halinde otomatik yardım, hele askeri yardım, hiç garanti etmez. Bu konuda antlaşmanın 5. maddesi açıktır. Ve durumun böyle olduğu, 1964'de Kıbrıs'a ilişkin olarak zamanın ABD Başkanı Johnson'un İnönü'ye yazdığı meşhur mektupla doğrulandı.

NATO'NUN RESMİ STRATEJİSİ: «KADEMELİ ESNEK MUKABELE»

Başta bir kanıt daha var. NATO'nun on yılı aşkın bir zamandır benimsediği strateji «kademeli esnek mukabele» stratejisi diye anılır. Bunu önce ABD kendi stratejisi olarak geliştirip benimsedi, sonra NATO'ya getirdi. De Gaulle Fransa'sı buna karşı çıktığından kabul olunmadı. Ama bir süre sonra Fransa NATO'nun askeri örgütünden çekilince, başka itiraz eden olmadığından, «kademeli esnek mukabele» NATO'nun resmi stratejisi oldu. Adından anlaşılacağı üzere bu strateji savaşın ABD toprakları dışında, kademe kademe başlatılıp geliştirilmesini ve «esnek» yöntemler —kademeler arasında görüşmelere girişmek gibi— kullanılmasını öngörmektedir. Bu strateji ABD dışında diğer NATO ülkelerini, özellikle sınır bölgelerini savaşın deneme alanları olma durumuna getirmektedir. Türkiye bu ülkelerin başında gelenlerdendir.

NATO'nun Türkiye için taşıdığı tehlike bundan ibaret değildir. Toprakları üzerinde barındırdığı NATO ve ABD üs ve tesisleri yüzünden Türkiye dünyanın herhangi bir yerinde patlak

veren bir anlaşmazlığın sıcak bir nükleer savaşa dönüşmesi halinde kendi iradesi ve isteği dışında o savaşa sürüklenecektir. Bu üs ve tesislerden ötürü her hangi nedenle patlak veren bir dünya savaşının Türkiye'ye bulaşması kaçınılmazdır.

NÖTRON BOMBASININ ÜRETİMİ YASAKLANMALIDIR

ABD'nin nötron bombasını geliştirmesi ve üretimine geçmeyi tasarlaması hem Türkiye'deki üsleri, hem de bir dünya savaşı olasılığını daha tehlikeli kılmaktadır. Mala, zarar vermiyen, ama anında veya büyük acılar çektire çektire can alan nötron bombası Amerika dışındaki NATO ülkelerinde kullanılmak üzere hazırlanmıştır; oralardaki üslere yerleştirilecektir. Uluslararası ilişkilerde yumuşama —detant— sürecine, Helsinki Anlaşmasına aykırı düşen, silahlanma yarışını kızıştıran, kitlesel imha aracı nötron bombasının üretimi yasaklanmalıdır. Bu arada, bu «pis bomba»nın bizdeki üslere yerleştirilmesine müsaade edilmemeli, bilgimiz dışında yerleştirilmesi olasılığına karşı gerekli tedbirler şimdiden alınmalıdır.

TÜRKİYE'DEKİ ÜSLER VE TESİSLER BÖLGE BARIŞINI VE ÜLKELERİNİ TEHDİT ALTINDA TUTMAKTADIR

Üs ve tesislerin bölgedeki ülkelerle ve genel olarak 3. dünya ve sosyalist ülkelerle ilişkiler üzerinde olumsuz etkisi vardır. Üsler ve tesisler ve barındırdıkları nükleer silahlar, füzeler ve bombardıman uçakları bölge barışını ve ülkelerini tehdit altında tutmaktadır. Bu durumdan ötürü 3. dünya ülkeleri Türkiye'yi, haklı olarak, emperyalizmin bir aracı saymışlardır. Bu koşullarda Türkiye ile bu ülkeler arasında ilişkilerin tam bir güven içinde gelişmesine olanak yoktur.

NATO ÜYELİĞİ ULUSAL ÇIKARLARIMIZA, BAĞIMSIZLIĞIMIZA DA KESİNLİKLE AYKIRIDIR

NATO üyeliği, Türkiye ve içinde bulunduğumuz bölge için savaş tehlikesi yaratmanın yanı sıra, ulusal çıkarlarımıza, bağımsızlığımıza da kesinlikle aykırıdır. NATO Türkiye'ye yurt savunmasının gerektirdiğinden daha büyük bir ordu bulundurmayı, daha büyük askeri harcamalara girişmeyi dayatmıştır. Bu, yüzden eldeki kaynakların büyük bir bölümü ülkenin ekonomik kalkınmasına değil, bu gereksiz harcamalara gitmektedir. Yine de silahlı kuvvetlerin donanımı ileri standartlara erişememekte, Türkiye'ye miyadını doldurmuş veya modası geçmiş araç ve silahlar verilmektedir. Ve silahlı kuvvetler eğitim ve savaş araç, gereç ve silahları bakımından tek dış kaynağa bağımlı kalmaktadır; bu teknik bağımlılık Türkiye'nin politikasına baskı koymak için kullanılmakta, politik bağımlılığa dönüşmektedir.

Bu bağımlılığın açık bir örneğini ve belirtisini bugün yaşamaktayız. ABD'nin üç yıldır uyguladığı ambargo dolayısıyla ordunun savaş gücü, NATO komutanı General Haig'in açıklamasına göre yarı yarıya düşmüştür. Bu öyle bir Amerikan ambargosudur ki, yarattığı açığı NATO'nun diğer üye devletleri de kapatmaya yanaşmamaktadırlar. Ve bundan amaç, hep bildiğimiz gibi, Türkiye'ye, Kıbrıs'da Amerika'nın istediği bir çözümü dayatmak ve kabul ettirmektir.

SAVUNMA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI MECLİSE GETİRİLMELİ VE REDDEDİLMELİDİR

Hükümet başkanı bu konuda çelişkiler içindedir. Bir yandan tek dış ikmal kaynağına bağlanmanın sakıncalarını belirtip bundan kurtulunacağı vurgulanmakta, öte yandan ambargonun Amerikan Kongresince kaldırılmasını sağlıyabilmek için ambargonun komisyonda konuşulacağı günden önce Kıbrıs konusunda Türkiye'nin öneriler paketinin B.M. Genel Sekreteri Waldheim'e sunulmasına özen gösterilmektedir. Bir yandan «haysiyetli, kişiliği olan dış politika»dan ve «milli savunma kavramı»ndan söz edilmekte, öte yandan yurt topraklarının bir bölümünü Amerikalılara kiralayan ve Türkiye Cumhuriyeti yönetimi dışına çıkaran Savunma İşbirliği Anlaşması'nın, öngörülen kira yükseltilerek, Amerikan Kongresince onaylanması istenmektedir. Bu istendiğine göre de, hükümet kendisi bu anlaşmadan yanadır ve büyük olasılıkla anlaşmayı, NATO antlaşmasına dayanan bir uygulama anlaşmasıdır sözde gerekçesiyle Millet Meclisi'ne getirilmeden uygulamaya koyacaktır. Anlaşma Millet Meclisi'ne getirilmeli ve reddedilmelidir.

TÜRKİYE EN KISA SÜREDE NATO'DAN VE CENTO, AET, ENERJİ AJANSI GİBİ DİĞER EMPERYALİST KURULUŞLARDAN ÇIKMALIDIR

NATO andlaşması, uygulaması; bu andlaşmaya bağlanan ikili anlaşmalar, üsler ve tesisler feshedilmedikçe ve ortadan kaldırılmadıkça Türkiye tam bağımsızlığına ve egemenliğine kavuşamaz. Bu andlaşma, anlaşma ve uygulamaların getirdiği kısıtlamalar ve koşullar ve yol açtığı baskılar ulusal bağımsızlık ve egemenlikle asla bağdaşmaz. Türkiye en kısa sürede NATO'dan ve CENTO, AET, Enerji Ajansı gibi diğer emperyalist kuruluşlardan çıkmalıdır. Türkiye, saldırı araç ve tesislerini barındıran ülke olmaktan çıkıp bölgede bir barış unsuru olmalıdır. Askeri bloklar dışı, bağlantısız bir dış politika izlenmelidir. Bölgedeki komşu devletlerle, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, saldırmazlık dostluk ve işbirliği andlaşmaları yapılmalıdır. Ulusal savunma politikası ve uygulamaları gerçek yurt savunması esasına oturtulmalı, silahlı kuvvetler ona göre donatılmalı ve eğitilmelidir.

EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞIN YARATTIĞI İÇ POLİTİKA BUNALIMLARI

Emperyalizme bağımlılığın yarattığı, yaşamakta olduğumuz bunalımlar yalnızca dış politikaya ilişkin olanlardan ibaret değildir. İç politika bunalımları da bu bağımlılıkla bağlantılıdır. Tırmandırılan kanlı terörde dış etkenlerin, gizli örgütlerin parmağı olduğu kuşkusuzdur. Geri kapitalizm düzeni ve emperyalizme bağımlılığını sürdürebilmek için dış ve iç sermaye sınıfları ve politik güç odakları, gizli örgütleri toplumun tüm demokratik güçlerini, hareketlerini, işçi emekçi kitleleri sindirmek, bastırmak çabasındadır. Bu dış ve iç sömürü düzenini, ancak baskı, şiddet ve zulüm rejimi altında sürdürebileceklerinin hesabı içindeler. Doğu illerimiz bu hesaptan paylarını fazlasıyla almaktadırlar. Ötedenberi Doğuda daha yoğun sürdürüle gelen baskıcı yöntemler, bu defa tam bir kanlı baskıya dönüştürülmek istenmiştir. Pazarcık ve Malatya bombalı posta paketleri olaylarının anlamı budur. Doğacak kargaşanın giderek tüm bölgeye yayılacağı hesabıyla, bombalar patlatarak toplumda patlamalar yaratmak, sonra da «ayaklanma, ihtilal» naraları ile kanlı bastırma hareketlerine girişip tüm bölgeyi demir çember içine almak. Birbirinden belki farklı amaçlar güderek, emperyalizmle yerli faşizm aynı yöntemleri kullanmakta, kışkırtmaları körüklemekte birleşiyorlar.

ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR!

Bu Ulusal Egemenlik Bayramı günlerinde, ulusal bağımsızlık ve egemenliğimizin şimdi ne halde olduğunu düşünmeliyiz. Ellisekiz yıl önce başlatılan ulusal egemenlik kavgası bugün, 1978 Nisan'ında da bitmemiştir ve Türkiye emperyalist kapitalist ilişkiler ağı içinde dışa bağımlı kaldıkça da bitmiyecektir. Ulusal bayramları, ruhunu ve anlamını yitirmiş birer merasim biçimine dönüştürdüler.

Ulusal Egemenlik Bayramının kaynağına biz dönelim, anlamını anımsayalım; ulusal egemenlik kavgasını bugünün şartlarında daha da büyük bir şevk ve heyecanla, sebat ve cesaretle verelim, ta NATO'dan ve tüm emperyalist bağlardan kurtuluncaya kadar!

Ulusal bağımsızlık için NATO'ya Hayır!

NATO'YA HAYIR KAMPANYASI EN GENİŞ KİTLELERE ULAŞTI

Genel Başkan Behice Boran'ın 4 Nisan'da Ecevit'e gönderdiği ve hükümetten, gerekçelerini de açıklayarak NATO'dan çıkılmasını talep ettiği mektubun ardından başlayan «Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır» kampanyası 22 Nisan'da Ankara'da Tandoğan Alanında yapılan mitingle sona erdi.

AFİŞLEME VE BİLDİRİ DAĞITIMI

Kampanya hazırlıkları haftalarca önce başladı, uzun, titiz ve ayrıntılı çalışmalar sonucu, afişler, bildiriler ve diğer kampanya materyali parti merkez büroları tarafından hazırlandı.

Kampanya sırasında parti örgütlerinin bulunduğu her yerde yaygın afişlemeler ve geniş bildiri dağıtımları yapıldı. Onbinlerce «NATO'YA HAYIR» «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» ve «ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR» afişi ve sayısı 1 milyonu bulan resimli, dört sayfalık bildiri resmi makamların ve gerici faşist güçlerin her türlü baskı ve saldırılarına karşın, en geniş kitlelere ulaştı.

«ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR» KİTABI

Merkez Eğitim Bilim ve Araştırma Bürosunca hazırlanan «Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır» adlı inceleme, kampanyanın 1. haftasının sonunda yayınlandı.

95 sayfalık bu kitapta, «Boran'ın Ecevit'e Mektubu», «Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır» ve «Savunma işbirliği anlaşması hakkında Başkanlık Kurulu'nun değerlendirmesi» ana başlıkları altında, Cumhuriyet döneminde Türkiye'nin dış politikası, NATO'nun kuruluşu, niteliği, Türkiye'nin NATO üyesi oluşu, bu durumun getirdikleri, NATO'dan çıkılması'nın gereği gibi konular ve diğerleri, ayrıntılarıyla ve belgeleriyle açıklandı.

YURDUN DÖRT BİR YANINDA TOPLANTILAR DÜZENLENDİ

Kampanyanın en geniş kitlelere ulaşması, yurdun dört bir yanında yapılan toplantılarda somutlandı. Bu toplantılara, on binlerce emekçi katıldı.

Türkiye İşçi Partisi Merkez ve Yerel Yöneticilerinin yanı sıra, bu toplantılarda Demokratik Kitle örgütlerinin temsilcileri, çeşitli ilerici-devrimci kültür ve sanat adamları konuştu. Parti korosu ve folklor ekiplerinin yanı sıra işçi sınıfının dostları ünlü sanatçılar türküleri, marşları ve şiirleriyle toplantılara katıldılar.

Toplantıların bir diğer özelliği de, NATO'ya Hayır kampanyasının yanında yer alan geniş demokrat ve yurtsever güçlerin ve örgütlerin mesajlarla ve yer yer de kendi pankartları altında fiilen ve disiplinli biçimde katılarak, desteklerini göstermeleri oldu.

Meslek örgütleri, çeşitli gençlik dernekleri, odalar, işçi sendikaları NATO'YA HAYIR kampanyasını yürekten desteklediklerini, çeşitli fırsatlarda dile getirdiler.

GENÇ ÖNCÜ'NÜN PARALEL KAMPANYASI

İşçi Köylü Öğrenci Genç Öncüler Derneği (Genç Öncü) de, 19 Nisan'dan itibaren NATO'ya Hayır kampanyası açtı. Ankara'da düzenlenen «Yeni sömürgecilik, NATO ve 65-75 dönemi anti-emperyalist Gençlik Hareketleri» konulu panelle başlayan kampanya süresince, Adana-İncirlik, İzmir-Çiğli, Amasya-Merzifon, İzmit-Karamürsel, Ankara-Mürted, Ordu-Perşembe ve Eskişehir'de bulunan NATO ve Amerikan üsleri önünde basın toplantıları düzenleyen Genç Öncü, gençliğin emperyalizme karşı yükselen sesini kitlelere ulaştırdı.

Yurdun dört bir yanında afişler duvarları süsledi

Milyona varan bildiriler işçilere, emekçilere ulaştı

KAMPANYA KARŞISINDA HÜKÜMETİN TELAŞI

Kampanyayı başlatan afişleme eylemleriyle beraber, egemen sınıfların tepki ve baskıları da başladı. 200'ü aşkın parti üyesi, yasa dışı olarak birçok kez gözaltına alındılar. Partimizin İstanbul il örgütü iki kez polis tarafından kuşatılarak basılmak istendi, afiş yapıştıran parti ekipleri üzerine ateş açıldı.

Çeşitli illerde polisce sürdürülen anti demokratik engelleme çabaları, parti eyleminin düzenli, disiplinli ve giderek yaygınlaşan biçimde sürmesini engelleyemedi. Ankara ve İstanbul'un en işlek meydanlarında yüzlerce parti üyesinin katılımıyla gündüz gerçekleştirilen afişleme, bildiri dağıtımı ve GÖREV gazetesi satışı eylemleri, Partimizin demokratik haklarının kullanmadaki kararlılığını dosta düşmana gösterdi.

ANKARA MİTİNGİ: KAMPANYA DORUĞUNDA

Kampanya Bildirilerini Şişli'de dağıtırken faşistlerce kurşunlanıp öldürülen Yılmaz Derebaşı arkadaşımızın cenazesinden üç gün sonra gerçekleştirilen Ankara mitingi, aynı zamanda faşist saldırı ve cinayetlere de bir cevap oluyordu.

Titiz ve ayrıntılı hazırlık çalışmaları ve çeşitli demokratik kitle örgütleriyle miting öncesinde kurulmuş olan sağlıklı ilişkiler, 22 Nisan'da Tandoğan'da geniş anti-emperyalist, yurtsever çevrelerin toplanmasıyla sonuçlandı.

Başından sonuna örnek bir disiplin içinde geçen mitingte, Ankara İl Yönetim Kurulu üyesi ve Genç Öncü Genel Başkanı Abdurrahman Atalay, MYK Üyesi ve DİSK Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Kesgeç ve Genel Başkan Boran konuştu.

Parti üyesi Rahmi Saltuk, meydanı dolduran binlerce kişi tarafından hep bir ağızdan söylenen türküleri ve marşlarıyla mitinge katıldı. En geniş kitleleri saran, somut anti emperyalist talepler doğrultusunda yurtsever, demokrat kesimlerin iş ve eylem birliğinin sağlanmasına yol açan ve yeni eylem biçimleri ve çalışmalarla Parti eyleminin boyutlarını genişleten NATO'ya Hayır kampanyası, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesinin de en tutarlı öncüsünün işçi sınıfının partisi, Partimiz olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Görev Anlayışıyla, Örnek Bir Partili

YILMAZ DEREBAŞI'NI ÜYESİ OLDUĞU ŞİŞLİ İLÇESİ BAŞKANI OSMAN KAPUSUZ ARKADAŞIMIZ ANLATIYOR:

«Parti bir okuldur.» Sözünün doğruluğunu en belirgin şekilde Yılmaz'da görmek mümkündü.

İki yıl önce ilçeye sempatizan olarak gelip gitmeye başlamıştı. Babası mahalle bekçisiydi. Yeniköy sırtlarında bir gecekondudu yaşıyorlardı. Ailesinden ve kendinden pek bahsetmezdi. Gündüzleri çalışır, geceleri okula devam ederdi. Herkese sevgiyle, şefkatle bakıyor, akranlarına isimleriyle, kendisinden büyük herkese «abla, ağabey» diye hitap ediyordu. Zaman geçtikçe baştaki çekingenliği, sıkılganlığı azalıyordu. Sevgiyle bakan gözlerinin ardında, herşeyi sağlam ve sade mantığının süzgecinden geçirirdi.

Parti eylemlerine giderek daha çok katılmaya başladı ve altı ay önce üye fişini doldurdu.

11 Aralık 1977 mahalli seçimlerinde ilk defa ailesine «parti»yi anlatmaya başladı. Aday listelerinin hazırlanmasında her işte olduğu gibi canla başla çalıştı. Çevresinden arkadaşlar getirdi. İyi bir partili olma yolunda büyük adımlar atmış, sıkılganlığının yerini gözü peklik ve cesaret almaya başlamıştı.

Her eyleme aktif olarak katılıyor, her gördüğü eksiği tamamlamak için görev talep ediyor, partiye inancını, kurullara saygısını her an gösteriyordu.

17 Nisan'dan bir hafta önce İl Sekreteri arkadaşla ilçemiz hakkında konuşurken en hızlı gelişen arkadaşımızın Yılmaz Derebaşı olduğunu çok güvenilir ve yiğit bir militan olduğunu söylemiştim.

Son zamanlardı. Mutluydu ve mutluluğuna çevresini ortak etmek istiyordu. «NATO'ya Hayır» kampanyasının ilk afişlemesinde gözaltına alındı. Adliyede erkenden serbest kalınca, başka karakollardan gelecek arkadaşları beklemek ve onlarla ilgilenmek görevine hemen talip oldu. İki gün sonra, Bandırma dönüşünde orada, caddelerde, sokaklarda gördüğü parti afişlerini büyük bir mutlulukla anlattı. Partiyle ilgili herşey onun sevinç kaynağıydı. Yine kampanya günlerinden birinde gece benim evde kalmış ve kendi gelişimi ile ilgili önemli bir anı anlatmıştı. Aynen şunları söylemişti;

YILMAZ DEREBAŞI (1957)

«Başkan, patronum beni zaman zaman bir iş için evine çağırırdı. Daha sonra 10-15 dakika oturur giderdim. Geçenlerde yine çağırdı. Birkaç aydanberi ilk defa gidiyordum. Eskiden evin gösterişi, saltanatı içinde kendimi zayıf hisseder, bir koltuğa ilişir küçülür, küçülürdüm. Patronumla, hanımı da halimi farkedip bıyık altından gülerlerdi. Bu kez eve bir kahveye girmenin rahatlığı, serbestliği içinde girdim. Kendimden emindim. Evde bir de misafir vardı. Galiba CHP milletvekiliymiş. Politik tartışma açıldı. Partili olmadan önce, oturduğum koltukta ellerimi nereye koyacağımı şaşırırken bu kez tartışmaya girdim. Söylediklerimin karşıtını söyleyemediklerinden düşüncelerimi kabul etmek zorunda kaldılar. Şimdi farkediyorum herşeyin nasıl değiştiğini...»

Sağlam mantığı ve kişiliği Yılmaz'ı hiç yanıltmıyordu. Kendisindeki büyük gelişmeyi Türkiye'deki politik gelişmeden ayrı tutmuyordu. Aldığı her göreve, eksiksiz bitirmek için dört elle sarılıyor ve bitiriyordu. «Görev» satışlarında ilişki kurduğu insanların işini, işyeri adresini öğreniyor, yeniden görüşmek için imkanlar buluyordu.

17 Nisan sabahı bildiri dağıtırken ilk kurşunu yediğinde elindeki bildirileri bırakmadı. İki büküm koşarken de bildirileri sımsıkı tutuyordu. İkinci kurşunla yere yığıldığında da bildiriler elindeydi. Görev sorumluluğunu son saniyelerinde bile göstermişti.

Yılmaz'ın taşıdığı bayrak yere düşmedi. Başta akip üyesi arkadaşlar olmak üzere hepimiz bayrağı daha yükselteceğiz. Daha bilenmiş olarak zafere kadar taşıyacağız.

Yılmaz; görev anlayışıyla, gelişmenin sembolü ve örnek bir partili olarak yolumuzu aydınlatıyor.

Partililer, Yılmaz'a son görevlerini yaparlarken...

KAMPANYA, EN GENİŞ KİTLELERİ EMPERYALİZME KARŞI BİLİNÇLENDİRİR VE ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜ GELİŞTİRİRKEN EN GENİŞ, DEMOKRATİK, ANTİ EMPERYALİST GÜÇ VE ÖRGÜTLERİN DAYANIŞMASI KONUSUNDA KÜÇÜMSENMEYECEK, ÖNEMLİ ADIMLAR ATILMASINI DA SAĞLADI...

Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır Kampanyasının Öğrettikleri

Parti Merkez Yönetim Kurulumuzun 15. Ocak. 1978 tarihinde aldığı karar gereğince Genel Başkan Boran'ın Başbakan Ecevit'e yazdığı mektupla 4 Nisan'da başlayan «ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR» kampanyası afişleme ve bildiri dağıtımı ile birlikte Parti örgütlerinin düzenlediği çeşitli eylemlerle 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramına ulaştı. Kampanya boyunca kahve toplantıları, Kapalı salon ve açık hava toplantıları ulusal bağımsızlık ve NATO sorununun en geniş kitlelere ulaştırılmasını ve benimsenmesini sağladı. Partinin düzenlediği eylemler en geniş kitlelere ulaştı, emperyalizme karşı mücadeleyi güçlendirdi.

Bütün partililerin büyük bir özveri içinde, her türlü baskı ve tertibi boşa çıkararak sürdürdüğü kampanya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemize yeni deneyler de kattı.

Tüzüğün 2. maddesi bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bütünlüğünü şöyle anlatıyor:

«Emperyalizm aşamasındaki kapitalist dünyanın ilişkiler ağı içinde yer alan ve emperyalizmin politik, ekonomik ve askeri baskısı altında olan Türkiye gibi bir ülkede emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasi için verilen mücadeleyi kapsamayan bir sosyalist mücadele olamayacağı gibi, işçi ve emekçi kitlelerin sosyalizm için mücadelesi ekseninden yoksun bir bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi başarıya ulaşamaz, kalıcı sonuçlar veremez. Ancak işçi ve müttefiki sınıfların iktidarda ve sosyalizmi kurma yolunda olduğu bir Türkiye, kapitalist - emperyalist ilişkiler ağının dışına bir daha geri dönmemek üzere çıkabilir ve gerçekten bağımsız, özgür ve adil bir toplum olabilir.»

Kampanya, tüzüğümüzün Karakter ve Amaç maddesindeki bu tesbitin doğruluğunu pratik içinde inkar edilemeyecek şekilde bir kere daha kanıtladı. İşçi sınıfının yalnız sosyalizm değil aynı zamanda bağımsızlık mücadelesinin de öncüsü olduğu gerçeği somutlandı. Türkiye'de faşist saldırıların arkasında tekellerin ve emperyalizmin olduğu, anti demokratik girişim ve eğilimlerin emperyalizmle ilişkisi Demokrasi Bildirgesi'nde ortaya konulmuştu.

Gene bu kampanya Partimizin çeşitli metinlerinde ortaya koyduğu demokratik güçlerin birlik ve dayanışması konusundaki görüş ve önerilerini doğruladı. Merkez Yönetim Kurulumuzca kabul edilerek Ağustos 1977' de yayınlanan «ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜÇ YENİLMEZ» broşürü «**Demokratik güçler, gericiliğin ve faşizmin güçlerinden daha örgütlü, birleşik harekete daha hazır, daha dayanışma içinde olmak zorundadırlar. Fabrikada, köyde mahallede, sendikada, dernekte, toplumsal örgütlenmenin bütün alanlarında birlik ve dayanışma konusunda atılabilecek her ileri adım tarihsel bir önem taşımaktadır.**» diyor. Parti Merkezi ve bütün yerel örgütlerimiz işçi sınıfının bilimsel sosyalist Partisinin sorumluluğuyla faşizme karşı en geniş demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını sağlamak için sabırlı, titiz bir mücadeleyi sürdürüyorlar. Ulusal, Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır kampanyası anti faşist mücadeleden ayrılmaz olan emperyalizme karşı mücadelede de en geniş güç ve örgütlerin birlik ve dayanışmasının sağlanması konusunda önemli bir adım oldu. Çeşitli demokratik örgütler Partinin kampanyası süresince NATO'ya karşı görüşlerini açıkladılar, eylemler düzenlediler. Paralel eylemlerle kampanyanın daha çok yaygınlaşmasına ve etkinliğinin artırılmasına katkıda bulundular. Partinin çeşitli il ve ilçelerde düzenlediği toplantılara katıldılar, dayanışma mesajları gönderdiler. İstanbul ve İzmir'de düzenlenen toplantılarda özgün örnekleri görülen bu dayanışma 22 Nisan Ankara - Tandoğan mitinginde bir kere daha ortaya konuldu.

NATO'ya Hayır kampanyası en geniş kitleleri emperyalizme karşı bilinçlendirir ve örgütlülüğünü geliştirirken geniş demokratik, anti emperyalist güç ve örgütlerin dayanışması konusunda küçümsenmeyecek, önemli adımlar atılmasını da sağladı.

Ancak, birlik ve dayanışmanın yeteri kadar gelişmediği, birçok örgütün dar gurupçu tutumu terketmediği de biliniyor. Bu tutumlar yer yer kampanya sırasında da ortaya çıktı. Partimiz bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu tür anlayış ve tavırlarla mücadele edecek. İşçi sınıfının, müttefiki emekçi sınıf ve tabakalarla ittifakını sağlayarak Partisi aracılığıyla iktidara getirmekle görevli Partimiz, bunun bilinç ve sorumluluğu içinde mücadelesini sürdürecek.

Bilinçli Disiplin

Nihat Sargın
Genel Sekreter

Ziya Gökalp'ın bir dizesini anımsıyorum: «Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım». Orta öğrenim yıllarında, şöyle bir okuyup geçtiğimizi, üniversite yaşamında ise bu dizeyi, bağlı olduğumuz ilerici öğrenci derneğinde uzun boylu tartıştığımızı da anımsıyorum. Üst organımızdan veya yetkili merciden, bir kararın yerine getirilmesi için, doğrudan kararla veya onun uygulamasıyla ilgili bir görev alsak, nedenlerini kavrayamasak, hatta bize anlamsız ve ters gelse bile gözümüzü kapayıp yerine getirmekle yükümlü mü sayacaktık kendimizi, yoksa sorup öğrenmek, anlamak, özümsemek için çaba mı gösterecektik? Tartışma bunun üzerineydi. Aramızda sorgusuz, sualsiz, kesin hareket taraftarları vardı gerçi; ama bunlar azınlıkta kalmışlardı.

Sonraları Parti yaşamında da benzer durumlar ve tartışmalarla karşılaştık; belki hala da şurda burda nisbeten farklı tutum ve uygulamalarla karşılaşıyoruzdur.

Pek ivedi ve ötedenberi yinelenen günlük uygulamaları aşmayan konularda, verilen görevleri derhal yerine getirmek üzere üzerinde ayrıca düşünme gereğini duymayabiliriz. Ama istisnaların dışında kalan konularda, aldığımız görevin nedenini, nasıl uygulanacağını ve bu görevden ne gibi sonuçlar beklendiğini bilip özümsememize gerek yok mudur? Eğer hem görevi veren kurul veya merci olarak, hem de görevi alan kurul veya üye olarak böyle bir gerek duymuyorsak çok disiplinli, örnek kurul, merci ve üyeler sayılabilir miyiz?

Bu, temelde, Parti'ye, Parti'nin görev ve fonksiyonuna bakış ve anlayış sorunudur. Kuşkusuz, gözlerimizi kaparız, vazifemizi yaparız, olur biter; denilebilir; diyenler de vardır belki. Böylece görevi veren olarak bir açıklama ve özümsetmekten, görevi alan olarak da konu üzerinde enine boyuna düşünüp onu özümseme için özel bir çaba harcamaktan da kurtulmuş oluruz. Böylece çok disiplinli bir görünüm de kazanmış oluruz belki. Hakta «disiplin» denince karşılıklı görev alan ve veren olarak yalnızca böyle bir davranışı anlamamız da mümkündür. Ama «belki»lerle ifade etmeye çalıştığımız böylesi bir anlayış ve davranış, acaba gerçekten disiplini sağlar mı, ve daha önemlisi acaba verilen görevi bütün olanaklarla tam olarak yerine getirmek bu yolla mümkün olabilir mi?

Tüzüğümüzün 67. maddesinde aynen şöyle deniyor:

«Organ kararlarının ve buna dayalı görevin nedenlerini mutlaka sabır ve dikkatle açıklayacağız; alt kademe kurulu ve üyeler olarak da bu açıklamayı bekleyecek, isteyecek, öğrenecek, özümseyecek ve böylece aldığımız göreve bilinçli katkımızı da ekleyip onu, olabileceği en iyi biçimde gerçekleştireceğiz. Karşılıklı olarak bununla yükümlüyüz...»

«Kademeler arasında uyarlığın sağlanması için, üyeler ve alt kurulların görüşlerinin en doğru şekilde üst kurula iletilmesi, üst kurulda alınan kararın da bütün bağlı alt kademelerce kesinlikle tastamam uygulanması gerekir. Bu nedenle alt kademe yöneticileri, tabanın görüş ve eğilimlerini mümkün olan en doğru şekilde üst kademeye iletmekle ve üst kurul kararlarının nedenlerini de alt kademe kurulları ve üyelere sabır ve dikkatle açıklamakla yükümlüdür. Böylece üst kurulun yerinde ve geçerli kararlar verebilmesi, verilen kararın da kesinlikle ve bütün alt kurullar ve üyelerin bilinçli katkısıyla yürürlüğe konup gerçeklik kazanması sağlanmış olur.» Dikkat edilsin; «*Kesinlikle* ve bütün alt kurullar ve üyelerin *bilinçli katkısıyla* sağlanmış olur; deniyor. Böylece kararın ve buna dayalı görevin uygulanması, «sabır ve dikkatle» açıklandığındadır ki, ancak kesinlikle ve bilinçli katkıyla gerçekleşebilecektir. Bunun için de tüzük, üst kurulları, kararlarının nedenlerini alt kademe kurulları ve üyelere sabır ve dikkatle açıklamakla *yükümlü* kılmaktadır.

Kararın ve buna dayalı görevin nedenlerini mutlaka sabır ve dikkatle açıklayacağız; alt kademe kurulu ve üyeler olarak da bu açıklamayı bekleyecek, isteyecek, öğrenecek, özümseyecek ve böylece aldığımız göreve bilinçli katkımızı da ekleyip onu, olabileceği en iyi biçimde gerçekleştireceğiz. Karşılıklı olarak bununla yükümlüyüz.

Bizler düzeni korumak değil, değiştirmek üzere yola çıkmış bulunuyoruz. Bunu da başta en üst kademeden sade üyemize kadar partililer olmak üzere en geniş kitleleri kendi etrafımızda ve yörüngemizde seferber ederek gerçekleştirme durumundayız. En geniş kitleleri ve en büyük özveri içinde. Bu da ancak anlamak, özümsemek, benimsemekle olanaklı.

Doğaldır ki, kararın ve buna bağlı görevin nedeninin sorulup anlaşılması, kararın kendisinin tartışılması ve değiştirilmesi anlamına gelmemektedir. Yalnız bu da değil. Tartışma ve değiştirme bir yana, bu yolla kararın uygulanmasını savsaklamak, hatta geciktirmeye yol açacak davranışlardan da kesinlikle kaçınacağız elbet. Bu konuda da tüzüğümüz, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olarak kuralı koymuş. 7ci maddenin ilgili bölümünü bir kez daha anımsayalım. Henüz karar verilmeden «doğru ve geçerli sonucun alınmasında» bağlı olduğumuz «organ ve kuruluşta ve onun görev ve sorumluluk çerçevesi içinde en geniş özgürlük, objektif ve yapıcı eleştiri havası içinde» tartışacağız; «Parti yararına doğru ve geçerli sonucun alınmasında yardımcı» olacağız; ama «konu sonuca bağlanıp yetkili organca karar verildikten sonra», kendimiz «karşı görüşte» olsak bile «karara uygun» davranıp «kararın yürürlüğe konup gerçeklik kazanması için bütün olanaklarımızla çabada» bulunacağız. Buna, kararın uygulanmasına ilişkin olarak verilen görevleri anlayıp özümsemek de girmektedir; karşı çıkmak veya savsaklamak için değil; kararın yürürlüğe konup gerçeklik kazanmasına bilinçli çabamızla ve bütün olanaklarımızla yardımcı olmak için. Belki bütün bunları teorik olarak gayet iyi biliyor ve böyle yapılması gerektiğine içtenlikle inanıyoruzdur da. Belki de fazla; Türkiye İşçi Partisi üyeleri için durum kesinlikle böyledir. Ancak bazan kendimizin, kararın oluşması sırasındaki tartışmalar dolayısıyla olsun veya daha önceki deney ve bilgi birikimi sonucu olsun, kolayca anlayıp özümsediğimiz bir durumu, karşımızdakinin o kadar kolayca ve süratle algılayabilmesini beklememek gerektiğini gözden uzak tuttuğumuz, az da olsa olabiliyor. Ve verilen görevlerin nedenlerini açıklamayı pek sınırlı tutabiliyoruz bazan.

O halde, verilecek bütün görevlerde «sabır ve dikkatle açıklamak» esas olacak ve aldığımız her görevde de gözlerimizi sonuna kadar açacak; görevimizi öyle yapacağız. Alınan her kararın oluşmasına katkı, özümseyip benimseme; buna dayalı olarak da sorumluluk ve bilinç içinde özverili görev anlayışı ve kesin disiplin. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin üyeleri olarak yapacağımız budur.

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

türkiye'de 1 mayıs'lar

İşçi sınıfı enternasyonalizmini simgeleyen 1 Mayıs, Türkiye'de 1900'lerin ilk yıllarında kutlanmaya başlandı. 1906'larda Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ı kutladı. Fakat bu yıllardaki kutlamalar, mutlakiyetçi bir yönetimin başta bulunuşu, yurt ekonomisinin cılızlığı, işçi sınıfının nicelik olarak yetersizliği gibi nedenlerle devrimci anlamına uygun, bilinçli kutlamalar değillerdi. 1908 Jön Türk hareketi sonrası, işçi sınıfının gösterilerinin yoğunlaştığı ve sendikal örgütlenmeye yöneldikleri yıllarda (1909-1912) 1 Mayıs'lar geniş emekçi kitlelere yansıdı. Bundan sonra 1920'lere kadar Balkan Savaşları, 1. Dünya Savaşı ortamı ve ittihatçıların yarattıkları baskıcı yönetim nedeniyle 1 Mayıs kutlamaları yapılamadı.

1920 1 Mayıs'ı, işgal nedeniyle yurt içinde kutlanamadı, ancak yurt dışında kutlanabildi.

Devrimci anlamına uygun, bilinçli bir 1 Mayıs kutlaması 1921'de gerçekleşti. Savaş ortamında kutlanan 1 Mayıs'ta, İstanbul'da gerçekleştirilen grevleri işgalci kuvvetlere karşı bir gösteri niteliğindeydi. İşgalciler 1 Mayıs gösterilerini engellemek, grevleri kırmak için türlü yöntemlere başvurdular. Tüm engellemelere karşın 1 Mayıs gösterileri Türkiye Sosyalist Fırkası'nın öncülüğünde yapıldı. Bir çok fabrika işçisi işlerini bıraktı, bazı hatlarda araba seferleri kaldırıldı. Bayram Kâğıthane'de ve Türkiye Sosyalist Fırkası'nın Babıali Caddesindeki merkezinde yapılan törenlerle kutlandı.

1922 1 Mayıs'ı, işgal kuvvetlerinin ve yerli burjuvazinin birlikte engellemelerine karşın, 1921'den daha görkemli, daha büyük bir bilinçle kutlanan bir dayanışma günü oldu. 1 Mayıs öncesi tüm ilerici ve demokratik kuruluşlar bir araya gelip «1 Mayıs Komisyonu»nu oluşturdular. Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Partisi, Türkiye İşçi Derneği, Beynelmilel İşçiler İttihadı, Türkiye Sosyalist Fırkası, Ermeni Sosyal Demokrat Fırkası ve bazı esnaf cemiyetleri temsilcilerinden kurulu komisyon, 1 Mayıs gösterilerini ayrıntılarıyla hazırladı. Gösterinin programını ve ayrıntılarını açıklayan komisyon bildirisi gazetelerde yayınlandı. Çeşitli kollardan gelen işçiler Pangaltı'da birleştiler. Pangaltı'daki kutlamadan başka, Şişli'de Türkiye Sosyalist Fırkası Şubesi'nde de toplantı düzenlendi. 1922 1 Mayıs'ı İstanbul'dan başka İzmir ve Ankara'da da kitlesel gösterilerle kutladı.

Kurtuluş savaşının sona ermesinden sonra ilk kutlanan 1 Mayıs (1923) Umum Amele Birliği ve Mürettibin Cemiyeti'nce örgütlendi. Hemen hemen tüm İstanbul emekçilerinin katıldığı işçi bayramında, çeşitli semtlerden gelen işçi grupları Sultanahmet'te buluştular. Konuşma ve kutlamalardan sonra işçi grupları, eğlencelerin düzenlendiği Çırpıcı Çayırı'na gittiler. İstanbul'da yapılan ikinci bir tören de, Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisi ve birçok cemiyetin katıldığı törendi.

1923'te ayrıca Ankara, İzmir ve Adapazarı'nda da 1 Mayıs kutlandı. 1923 1 Mayıs'ında çeşitli engellemeler ve tutuklamalar oldu.

1924 yılı işçi liderlerinin ve sosyalistlerin tutuklandığı ve dergi yönetim yerlerinin basıldığı bir yıldı. Bu gibi engellemelere karşın, Türkiye Amele Birliği'nin düzenlediği 1 Mayıs, Birliğin Genel Merkezi önünde yapılan törenle kutlandı.

1 Mayıs 1925 Amele Teali Cemiyeti tarafından örgütlendi. Çeşitli engellemeler sonunda Cemiyet Genel Merkezi'nde 1 Mayıs toplantısı yapıldı.

1925'te Doğu Anadolu'daki hareketleri bastırma bahanesiyle yaratılan terörle; işçi sınıfının siyasi örgütleri ve sendikaları kapatıldı ve tüm işçi eylemleri yasaklandı. Kurtuluş savaşından hemen sonraki bu yıllarda burjuvazi işçi sınıfına karşı gerçek tavrını gösterdi. Bundan böyle sosyalistleri ve işçi liderlerini 1 Mayıs'tan önce gözaltına alıp, 1 Mayıs'tan sonra bırakmak gelenekleşti. Burjuvazi yalnız 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemekle kalmadı, gerçek anlamından saptırmak için 1 Mayıs'ı «Bahar Bayramı» olarak ilan etti, daha sonra 24 Temmuz'u «İşçi Bayramı» ilân etti. Bu gibi Türkiye işçi sınıfını dünya işçi sınıfından soyutlama girişimleri başarılı olamadı. Elli yıl sonra 1 Mayıs, tüm Türkiye'de yüzbinler tarafından kutlandı. (1976)

DİSK'in düzenlediği yürüyüş ve mitinge DİSK'e bağlı sendikaların yanında, TÜRK-İŞ'in kitle tabanı, demokratik kitle örgütleri, öğrenciler ve diğer emekçi yığınlar katıldı. Taksim meydanındaki mitingden sonra Partimizin düzenlediği, Spor ve Sergi Sarayı'ndaki «1 Mayıs Gecesi» yapıldı. Bir çok kişinin yer bulamayıp katılamadığı gecede, binlerce işçi-emekçi 1 Mayıs'ı ve Partimizin 1. Kuruluş Yıldönümünü coşkuyla kutladı.

1 Mayıs 1977, tarihteki 1 Mayıs'ların en kanlısı oldu. DİSK'in örgütlediği, İstanbul dışında da akın akın insanın geldiği, yüzbinlerin katıldığı miting, birçok yaralı ve ölüyle kanlı bir şekilde sona erdi.

Böyle engelleme ve provokasyonlar 1 Mayıs'ların kutlanmasını engellemedi ve engelleyemeyecek. «İşçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü» sürekli gelişen devrimci bilinç, kararlılık ve coşkuyla kutlanacak.

Üç yıldır her 1 Mayıs'ta kitleler alanları dolduruyor...

3. YILDA PARTİ MERKEZ YÖNETİMİ

Behice BORAN
GENEL BAŞKAN

1910'da Bursa'da doğan Boran sosyoloji doçenti olarak Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesinde öğretim üyesi iken 1941 yılında bir gurup arkadaşıyla birlikte Yurt ve Dünya dergisini, daha sonra da Adımlar dergisini çıkardı. Her iki dergi de 1944 baharında Bakanlar Kurulu kararıyla kapatıldı. Görüşler dergisinde çıkan bir yazısından dolayı bakanlık emrine alındı, hakkında idari tahkikat açıldı. Danıştayda açtığı davayı kazanan Boran ve arkadaşları hakkında bu kez de ceza davası açıldı. 1948'de 15 ay hapse mahkûm edildi ve öğretim üyeliğinden çıkarıldı.

1950'de İstanbul'da Türk Barışseverler Derneği'ni kuran Boran ve arkadaşları derneğin kuruluşundan bir ay geçmeden DP Hükümetinin Kore'ye asker gönderme kararını Meclis Başkanına çektikleri telgrafla protesto ettiler. İstanbul'da otuzbin bildiri dağıtıldı. Bu olay üzerine tutuklanan Boran ve arkadaşları 15 ay hapse mahkûm edildiler.

1946'da Nevzat Hatko ile evlenen Boran'nın 1951'de tutuklu iken bir oğlu oldu.

1951'den başlatılan Komünist Partisi ile ilgili toplu tutuklamada, 1953 Eylülünde tekrar tutuklandı. 1954 Şubatında tahliye oldu ve dava sonunda beraat etti.

1962 yılında TİP'e üye oldu, 1964'de I. Kongrede Genel Yönetim Kurulu üyeliğine, kurul tarafından da Merkez Yürütme Kuruluna seçildi. 1966'daki 2. Kongrede tekrar aynı görevlere seçildi. 1969 Kasımında Aybar'ın istifası üzerine yeniden yapılan görev bölüşümünde Genel Sekreterliğe seçildi.

1970 Ekim ayı sonunda yapılan 4. Büyük Kongrede MDD tezi ve Aybar çizgisi mahkûm ve tasfiye edilirken Boran da Genel Başkanlığa seçildi.

12 Mart döneminde tutuklanan TİP yöneticileri 6 Ekim 1971'de tahliye edildi. Bu sırada Boran'ın eşi Nevzat Hatko felç geçirdi ve tam sağlığına bir daha kavuşamadı. 23 Haziran 1972'de yeniden tutuklanan Boran diğer TİP yöneticileriyle birlikte 15 yıl hapse mahkûm edildi. 29 ay süren bir hapislikten sonra af yasasının kendilerini af dışında bırakan maddesinin Anayasa Mahkemesince iptali üzerine tahliye oldu.

30 Nisan 1975'de çoğu eski TİP'lilerden oluşan elli kişilik kurucular heyeti Türkiye İşçi Partisini kurdu. Kurucular tarafından Genel Başkanlığa getirilen Boran Şubat 1977'de 1. Kongre sonucunda yeniden Genel Başkanlığa seçildi.

Nihat SARGIN
GENEL SEKRETER

1926'da İstanbul'da doğdu. Tıp Fakültesi öğrencisi iken 1946'da dönemin sosyalist öğrencilerini biraraya getiren «İstanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği» kurucuları arasına katıldı. İki dönem derneğin Genel Sekreterliğini yaptı, daha sonra derneğin yayın organı «Hür Gençlik» dergisinin sahip ve Yazı İşleri Müdürü oldu.

1950'de Kore'ye asker gönderme kararı üzerine Hür Gençlik'de yayınladığı «Gençliği Barış Mücadelesine çağırıyoruz» ve «Barışçı Gençlik Protesto Ediyor» yazılarından dolayı tutuklandı. Askeri Mahkemece 3 yıl 9 ay ağır hapis cezasına mahkûm edildi. Cezasının bitimine 40 gün kala yasa değişmesi nedeniyle tahliye oldu. 1951 genel tutuklamasına ilişkin dava da «men'i muhakeme» kararı aldı.

Daha sonra Üniversiteyi bitiren Sargın aynı öğrenci derneğinin eski başkanlarından Yıldız Baştımar ile evlendi.

6-7 Eylül 1955 olayları sırasında sıkıyönetim tarafından tekrar tutuklandı ve dört ay tutuklu kaldı.

1962 başlarında «Temel Hakları Yaşatma Derneği» kurucu yönetim kurulu üyesi oldu. Aynı yıl TİP'e girdi ve çeşitli Merkez Bürolarında görev aldı.

1964'de toplanan 1. Büyük Kongrede Genel Yönetim Kuruluna ve Genel Sekreter Yardımcılığına seçildi.

Göğüs Hastalıkları uzmanı olan Dr. Sargın 2. Büyük Kongre sonunda Genel Sekreter oldu. 1968'de başgösteren sağ sapmaya karşı muhalefette yer aldı. 3. Büyük Kongrede GYK yedek üyeliğe, 45 gün sonraki olağanüstü kongrede GYK üyeliğine seçildi. Daha sonra sapmanın tasfiyesiyle yeniden MYK üyeliğine getirilen Sargın 4. Büyük Kongreden Parti kapatılıncaya kadar Genel Yönetim Kurulu üyesi idi.

12 Mart döneminde Sıkıyönetim Mahkemesince tutuklandı ve 141'den yargılandı.

1975'de TİP kuruluş hazırlıklarında görev alan Sargın Genel Sekreterliğe getirildi. 1. Büyük Kongreden sonra yeniden aynı göreve seçildi.

YALÇIN CERİT
(GENEL SAYMAN)

45 Yaşında. Öğretmenlik yaptı. 971 öncesi TİP'in ilçe, il ve merkez kademelerinde görev aldı. Parti kapatıldığında MYK üyesi idi. Sıkıyönetim Mahkemesinde 15 yıl hapse mahkûm oldu. Kurucu Üye. İlk MYK'da görev aldı. 1. Kongrede yeniden seçildi.

CAN AÇIKGÖZ
(ÖRGÜT BÜROSU SEKRETERİ)

38 Yaşında. Muhasebeci. 1966'da TİP'e girdi. İlçe, İl Başkanlığı, Belediye Meclisi Gurup Başkanlığı yaptı. TİP kapatıldığında MYK üyesi idi, 15 yıl hapse mahkûm oldu. Partinin kurucu üyesi. Kurucu Kurul tarafından Örgüt Bürosu Sekreterliğine getirilen Açıkgöz 1. Büyük Kongreden sonra tekrar aynı göreve seçildi.

YAVUZ ÜNAL
(EĞİTİM, BİLİM VE ARAŞTIRMA BÜROSU SEKRETERİ)

39 Yaşında. Elektrikçi. Sanat Enstitüsü mezunu. 1964'de üye olduğu TİP'te ilçe ve İl Yönetim Kurullarında görev aldı. Parti kapatıldığında MYK üyesi idi. 15 yıl hapse mahkûm oldu. Partinin Kurucu üyesi. Kurucu Kurul tarafından getirildiği Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİNDE BAŞARIYLA YÜRÜYEN PARTİMİZİN KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA ÇARK BAŞAK BU SAYIDA MERKEZ YÖNETİCİLERİMİZİ TANITIYOR

Sekreterliğine 1. Büyük Kongre'den sonra yeniden seçildi.

GÜNDÜZ MUTLUAY

(HABERALMA, PROPAGANDA VE BASIN BÜROSU SEKRETERİ)

34 Yaşında. Felsefe okulu, 1965'de TİP'e girdi. İlçe yöneticiliklerinde bulundu. 12 Mart döneminde tutuklandı ve «Faşizme Hayır Kampanyası»ndan yargılandı. 18 ay hapse mahkûm oldu.

Partinin kuruluş çalışmalarında bulundu. Partinin kurucu üyesi. Kurucu Kurul tarafından MYK yedek üyeliğine seçildi. Sonra MYK üyeliğine seçildi. Başkanlık Kurulu üyeliğine getirilinceye kadar İzmir İl Başkanlığı görevini sürdürdü.

OSMAN SAKALSIZ

(KİTLE ÖRGÜTLERİ BÜROSU SEKRETERİ)

31 Yaşında. Tornacı. Sanat Enstitüsü mezunu. 1965' de TİP'e girdi. Gençlik Kolu, ilçe ve il yöneticiliklerinde bulundu. Genel Yönetim Kurulu ve MYK üyeliği yaptı. Parti kapatıldıktan sonra 15 yıl hapse mahkûm oldu. Kurucu Kurul tarafından Merkez Yönetim Kurulu'nda görevlendirildi. 1. Büyük Kongre'de yeniden MYK üyeliğine seçildi. Partinin kuruluşundan Başkanlık Kurulu üyeliğine getirilişine kadar Ankara İl Başkanlığı görevini de sürdürdü.

Merkez Yönetim Kurulu

Merkez Yönetim Kurulu Büyük Kongre tarafından seçilen 21 üyeden kurulur. İki Büyük Kongre arasında Parti tüzüğü, programı ve kongre kararları ışığında Parti'yi ilgilendiren bütün konularda karar almak ve Parti politikasını çizmekle görevli ve yetkili olan MYK'nın 21 üyesinden 19'u 1971 öncesi de TİP üyesi idi. O dönem çeşitli kademelerde görev yapmış MYK üyelerinin 15'i Büyük kongre öncesinde de Merkez Yönetim Kurulu üyesi idiler.

Parti üyelerimizin % 49.7 işçi, % 20. 3'ü köylü, küçük esnaf, zanatkar gibi emekçiler: % 30.4'ü de teknik eleman, avukat, öğrencilerden oluşan. Partimizin bu bileşimi Merkez Yönetim Kurulumuza da yansıyor.

Olağan olarak ayda bir kez toplanan MYK'nun üyeleri arasından ayrı ayrı oylayarak seçtiği Büro Sekreterleri Genel Sekreter ve Genel Başkandan oluşan Başkanlık Kurulu da olağan olarak haftada bir toplanıyor.

MERKEZ YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Behice Boran: Genel Başkan
Nihat SARGIN: Genel Sekreter
Yalçın CERİT: Genel Sayman
Can AÇIKGÖZ: Örgüt Bürosu Sekreteri
Yavuz ÜNAL: Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu Sekreteri
Gündüz MUTLUAY: Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosu Sekreteri
Osman SAKALSIZ: Kitle Örgütleri Bürosu Sekreteri
Fikret AKMAN: Büro İşçisi, 47 yaşında. Kurucu üye. Kocaeli İl Başkanı
Peyami ARIIRK: Partide görevli. 31 Yaşında. Güneydoğu Bölgesi Genel Merkez görevlisi.
Vedat BARANOĞLU: Avukat. 30 yaşında. Eskişehir İl Başkanı
Dinçer DOĞU: Kimya İşçisi, Sendikacı. 39 Yaşında. Kurucu üye.
Müşfik EREM: Mimar. 47 Yaşında. Kurucu Üye.
Çetin GÖZAÇTI: Tesviyeci. 37 yaşında. Kurucu üye. Zonguldak İl Başkanı.
Özcan KESGEÇ: Sosyal İş Sendikası Genel Başkanı. 33 Yaşında. Kurucu üye.
Zeki KILIÇ: Partide Görevli. 33 Yaşında. Kurucu üye. Ankara İl Başkanı.
Selim MAHMUTOĞLU: İşçi - Sendikacı, 30 Yaşında. İstanbul İl Başkanı.
Nurdan ORPEN: Avukat, 36 Yaşında. Kurucu üye.
Alp SELEK: Avukat, 48 Yaşında. Kurucu üye.
Orhan SİLİER: İktisatçı, 32 yaşında.
İbrahim SÖNMEZ: Tekstil İşçisi, 29 Yaşında. İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi
Bekir YENİGÜN: Karayolu İşçisi, 43 Yaşında. Kurucu üye.

Ecevit Hükümetinin Yeni Vergi Tasarısı Ne Getiriyor?

> ARTIK, VAROLAN KAPİTALİZM ÇERÇEVESİ İÇİNDE OLABİLDİĞİNCE SOSYAL ADALETE UYGUN BİR VERGİ SİSTEMİNİN GERÇEKLEŞECEĞİNDEN SÖZ EDEBİLİR MİYİZ? HAYIR. VERGİ YÜKÜNÜN AĞIRLIĞI YİNE EMEKÇİ, DAR GELİRLİ KATMANLARIN SIRTINA VURULACAK, OLSA OLSA BU YÜK BİRAZ HAFİFLEYECEKTİR...

Cumhuriyet Halk Partisi'nin ve liderinin kullandıkları sloganların başında «sosyal adalet», «hakça düzen» gelir. Buna ilişkin olarak da vergi adaleti söz konusu edilir. Hem vergi yükünün «hakça» taşınması, hem de gelirin daha adaletli dağılması açısından. Yeni vergi kanunu da bu iddialarla Meclis'e getirildi. Vergi kanunu tasarısına bu açıdan bakıldığında, bu doğrultuda bir görünüm taşıdığı görülür, ama vergi yükünün gerçekten emekçilerden, düşük gelirlilerden sermaye sahiplerine, yüksek gelirlilere doğru «kaydırılmasını» sağlayacak mıdır, çok kuşkuludur.

Emekçilerin, dar gelirlilerin yararına «kaydırmaca» olarak en çok sözü edilen, propagandası yapılan konu, «özel indirim» adı altında asgari geçim indirimi tutarının yükseltilerek alt gelir dilimlerinin ödeyecekleri vergilerin azalması, ele geçen net gelirlerin artışıdır. İddia edilen bu mutlak net gelir artışları gerçekleşirse vergi yükünün emekçi kitlelerden sermayeci sınıflara, yüksek gelir gruplarına kaydırıldığını kanıtlayacak ölçüde midir? Artık, varolan kapitalizm çerçevesi içinde olabildiğince sosyal adalete uygun bir vergi sisteminin gerçekleşeceğinden söz edebilir miyiz? Hayır. Vergi yükünün ağırlığı yine emekçi, dar gelirli katmanların sırtına vurulu kalacak, olsa olsa bu yük biraz hafifleyecektir.

Kaldı ki, vergi yükünün hafiflemesi konusu da tartışmalıdır. Asli ücret dışındaki tüm ek ödemeler belli bir miktardan sonra (yılda 60.000 TL.) ücrete eklenerek vergi bu toplam üzerinden hesaplanacaktır. Bu durumlarda yine net gelir artacak, ödenen vergi miktarı azalacak mıdır, azalmak şöyle dursun, yoksa bugünkünden fazla mı olacaktır? Toplu sözleşmeli işçi kitlesi içinde aldıkları ek ödemeler miktarı yılda 60 bin lirayı geçenlerin sayısı ne kadardır? En azından, küçümsenmiyecek sayıdadır sanırız.

Dahası var. Asgari geçim indirimi veya özel indirim sadece aile reislerinin gelirine uygulanacak ama bekar erkek işçiler de aile reisi gibi sayılıp bu indirimde yararlanacaklar. Ne olduysa kadın işçilere olacak. Onlar, belki özel durumlar hariç, bu özel vergi indiriminde yararlanamıyacaklar; eşit işe, eşit gelir ilkesi yine gerçekleşmeyecek.

Kıdem tazminatı ödemelerinde asgari ücretin ancak 180 katına eşit miktarı vergiden muaf tutulması, alınan tazminatın büyük kısmının vergilenmesine yol açacaktır; düşük ücretle emekli olan işçilerin bile tazminatının büyük kısmı vergilenecektir. Ayrıca, bu bağışıklığın asgari ücret temeline dayandırılması da asgari ücretler üzerinde aynı düşürücü baskılara yol açacaktır. Kıdem tazminatının bu miktarın üstündeki bölümünün vergiye bağlı olması işçinin eline geçecek para miktarını azaltırken, işvereni tazminatın tümünü peşin ödeme zorunluluğundan kurtarabilecek; tazminatın vergisini işverenin geciktirmesi, «taksitle» ödemesi mümkün olacaktır.

Bu özetlediğimiz durumda asgari ücret tesbitleri ve bu tesbitleri kimlerin yapacağı konusu büyük önem taşıyor.

Emekçi sınıflardan sermaye sınıflarına «vergi yükünün kaydırılması» için gereğince önlemler alınmadığının açık belirtleri var. Çok az vergi ödeyen varlıklı katmanların vergilendirilmesi girişimleri çok yetersizdir. Gülünç denecek kadar az gelir bildirip vergi kaçıran serbest meslek kesiminin vergilendirilmesinde yaşam düzeyinin hesaba katılması yöntemi getirilmişse de, yaşam düzeyi göstergeleri olarak çok düşük ölçütler kabul olunmuştur. Verginin saptanmasında dikkate alınacak yaşam düzeyleri bu kesimin gerçek yaşam düzeyinin çok altında kalacak ve vergilendirilmesi o ölçüde düşük olacaktır.

Bir başka yetersiz vergilendirme yöntemi, götürü vergi yani gelir oranında değişmiyen, sabit miktarda vergi yöntemidir. Vergilendirilmesi gereği yılardan beri konuşulan ve kabul edilen tarım sektöründe götürü vergi yöntemi uygulamasının 50 bin lira gelir haddinden 500 bin lira gelirlere kadar genişletilmesi özellikle eleştiriye açıktır. Yüz binlerce lira tutarında geliri olan büyük toprak sahiplerini götürü vergiye bağlamak «vergi adaleti»yle nasıl bağdaştırılabildiğini anlamak güçtür. Bu yeni vergi kanununun getirdikleri ışığında tarım yine «vergilenmeyen sektör» statüsünü sürdürecektir. Ayrıca, çoğu büyük toprak sahipleri aynı zamanda ticaretle de uğraştıklarından tarım gelirleri içinde ticaret gelirleri de gizlidir ve tarımın gereğince vergilendirilmemesinden ötürü bu ticaret gelirleri de vergiden kaçırılmış olmaktadır.

Sermayeci katmanları vergilendirme yönünde yeni önlemler de var. Servet üzerinden alınacak vergiler hem artırılıyor, hem de servetten ve gelirden alınan vergilerin birlikte değerlendirilmesi öngörülüyor. Bunun ne derece uygulanabileceği, kaçamak yollarının etkinlikle tıkanabilmesine bağlı. Tasarı ise genel olarak, vergi kaçakçılığını önleyici mekanizmaları getirmiyor.

Sermayeci sınıfları vergilendirmenin bir diğer örneği işletme vergisinin kapsamının genişletilmesi ve alış-verişler için fatura zorunluluğu belli yaptırımlarla getiriliyor. Küçük ve orta ticaret erbabı cirolarını daha doğru bildirip daha fazla vergi ödemek durumunda kalacaklar. Bu ise büyük burjuvazinin ötedenberi olmasını istediği bir şey.

Büyük burjuva çevrelerden vergilere tepki var ve basını günlerdir şamata ediyor. Ama bunca gürültü, yeni vergi kanun tasarısı büyük sermayenin çıkarlarına etkin biçimde vurduğu için değil. İki nedeni var koparılan gürültünün: birisi, iktidara «muhalefet» etmek, «muhalefet» edip onu yıpratmak. Ve de tasarının Meclis'de görüşülmesi sırasında kendi lehlerine değiştirilebilmesi için hava yaratmak. İkincisi, ve belki de daha önemlisi, ne önlemler alınırsa alınsın, verginin esas yükünü taşımakta devam edecek olan ve fiyat yükselmeleri altında ezilen emekçi, dar gelirli kitleler karşısında, kendilerini de çok vergi yükletilmiş, haksızlığa uğramış ve zor koşullar altında kalmış durumda göstermektir. Sömürüden edindikleri zenginlikleri ve kazançları göze batmasın, hınç yaratmasın diye.

Sendikalar ve Diğer Kitle Örgütlerinin İşlevlerini Abartmak Ciddî Bir Siyasal Sapmadır

İşçi sınıfının müttefiki diğer emekçi sınıflarla birlikte burjuvaziye karşı verdiği mücadelenin belirli hedefleri ve belirli araçları vardır. Bu hedeflerin ve araçların en başta gelenleri ise, siyasi planda işçi sınıfı iktidarı, sosyalizmin kuruluşu araçlar planında ise siyasî örgüt, yani partidir. İşçi sınıfı partisinin önderliği olmadan hiç bir şeyin olamayacağı artık sosyalizmden söz eden herkesin kabul ettiği bir gerçek haline gelmiştir. Ne var ki kabul edilen bu gerçek çoğu kez sözde kalmakta, pratik uygulamada yadsınmaktadır.

Bilimsel sosyalistleri, sözde ve görünüşte sosyalistlerden ayıran esas unsur, bilimsel sosyalisterin bilimsel sosyalizmin ilkelerini hayatın her alanında uygulayabilmeleri, en azından uygulamak için gayret göstermeleridir. Nerede olursa olsun, hangi mücadele alanında olursa olsun, bilimsel sosyalistlerin davranış biçimleri bilimsel sosyalizmin teorisine uygun olmak zorundadır.

Bu genel doğru her alanda olduğu gibi işçi sendikalarında ve diğer kitle örgütlerinde verilen mücadelenin hedefleri ve biçimleri için de doğrudur. Bilimsel sosyalistler sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde verilen mücadelenin hedefleri ve araçları bakımından dikkatli davranmak durumundadırlar. Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerine ters düşen hedeflere ve mücadele araçlarına karşı çıkmak, onları olmaları gereken bir noktaya getirmek zorundadırlar. Bu görev siyasî planda hedeflenen işçi sınıfı iktidarı için ve bu mücadeleyi veren işçi sınıfının siyasal örgütünün gelişip güçlenmesi için gereklidir.

İşçi sınıfının siyasî partisi siyasal planda mücadelesini verirken ve bu mücadele içinde örgütünün gücünü arttırırken, bir yandan da parti dışındaki örgütlenmelere de önem verir. Toplumda zaten var olan ve hemen hemen toplumun bütün kesimlerini değişik biçimlerde örgütleyen meslek ve kitle örgütlerinin mücadelesinin de işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin ekseni etrafında gelişmesini sağlamaya çalışır. Bu yaklaşım, kapitalist ülkelerde bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren işçi sınıfı partileri için geçerli olduğu gibi, sosyalizmi kurmakta olan sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri için de geçerlidir. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri toplumu değiştirme yolunda diğer toplumsal kesimleri harekete geçirmek için meslek ve kitle örgütlerinden yararlanırken, sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri de yeni toplumu kurma yolunda yine bütün kesimlerini harekete geçirmek ve yönlendirmek için siyasal örgüt dışında meslek ve kitle örgütlerinden yararlanırlar. Çünkü gerek kapitalist ülkelerde, gerekse sosyalist ülkelerde siyasal örgüt nicel ve nitel olarak toplumun bütün kesimlerini bünyesinde barındıramaz. Özellikle kapitalist ülkelerde siyasal mücadele içine girmemiş, ama kendi meslekî ve ekonomik sorunlarından kalkarak toplumsal mücadele içine girebilecek milyonlarca kişi vardır. Sorun henüz mücadeleye girmemiş bu kitleyi kendi çelişkilerinden kalkarak örgütlemek, toplumsal mücadele içine sokmak, giderek de bu mücadelenin siyasal içeriğini zenginleştirmektir. İşçi sınıfı partileri bu nedenle meslek ve kitle örgütlerine önem verirler. Kuşkusuz bu önem hiç bir şekilde işçi sınıfının siyasal örgütünün ideolojik, politik ve örgütsel önderliğine gölge düşürmeyen bir önlemdir.

Ne var ki (bu alanda), işçi sınıfının mücadele tarihinde ve özellikle son yıllarda ülkemizde önemli ciddi siyasal sonuçları olan yanlışlar yapılmakta ve yaptırılmaktadır. «Ekonomizm», «Sendikalizm», «Anarko sendikalizm» bilimsel sosyalist öğretide terminolojik olarak saptanmış ve teorik çözümlemeleri yapılmış evrensel sapmalardır. Bütün ülkelerde işçi sınıfı hareketlerinin şu veya bu biçimlerde karşılaştıkları bu sapmalar ülkemizde de görülmüştür ve görülmektedir. Bu sapmaların görünümlerinden biri de meslekî ve ekonomik mücadeleyi abartmaktır. İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesi abartılmakta, diğer emekçi kesimlerin ekonomik ve demokratik mücadelesi abartılmakta, gençliğin, özellikle öğrenci gençliğin anti-emperyalist mücadelesi abartılmakta ve bu abartma, bu mücadeleleri vermeye aday olan örgütleri de abartmayı beraberinde getirmektedir. İşçi sınıfının diğer emekçi kesimlerin ekonomik ve demokratik mücadelelerini benimsemek ve bu mücadeleyi vermek başkadır; bu mücadeleyi ve beraberinde bu mücadelenin meslek ve kitle örgütlerini, onların güç ve özelliklerini abartarak, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin ve işçi sınıfının siyasal hareketinin önüne koymak başkadır.

İşçi sınıfının ekonomik mücadele araçları olan sendikalar dışında, öğretmenlerin, memurların, teknik elemanların, gençliğin, ekonomik ve demokratik mücadele araçları olan dernekler, birlikler, federasyonlar için de geçerli olan bu sapmanın esas kaynağı «siyasal hedefsizlik», «siyasal örgütsüzlük» ve de işçi sınıfının siyasal mücadelesi içine girme cesaretini ve özverisini gösterememektir. «Nasıl olsa geçerli bir mücadeledir», ve ya «en azından bir mücadeledir» diyerek bu meslekî ve ekonomik mücadele örgütleri içine girilmekte, bütün enerji son etapta siyasî hedefi olmayan bir mücadele için harcanmaktadır. Bu durum giderek belli meslekî örgütlere siyaseti sokmamak, «bizim siyasetimiz yok», «biz tarafsızız» demeye ve bunu da sosyalizm adına demeye kadar gitmektedir. Siyasal örgütü Kaf dağının arkasına atan ve sürekli onun umudu ile yaşayanlar kendilerini meslekî ve ekonomik örgütlerin içine hapsetmektedirler. Siyasal mücadeleyi veremeyecekleri bu örgütlerde önce siyasal mücadele vermeye ve bu örgütleri işçi sınıfının siyasal örgütüne karşı bir almaşık örgüt olarak görmeye başlamakta, hatta zaman zaman «bizim onbin, ellibin, dörtyüzbin üyemiz var, en büyük siyasal hareketten daha güçlüyüz» hesabını bile yapabilmektedirler. İşçi sınıfının siyasal mücadelesinin ve siyasal örgütün özelliklerini bilmeyen ve işçi sınıfının siyasal mücadelesi önüne bir engel olarak çıkan bu düşünceler ve uygulamaları bilimsel sosyalizmin ilkelerine ters düşen düşünce ve uygulamalarıdır. Siyasal mücadeleyi ve siyasal örgütü yadsıyan bu abartma bazen «Biz DİSK çizgisindeyiz», «Biz TMMOB çizgisindeyiz», «Biz DEV-Genç, vb, bir gençlik örgütü çizgisindeyiz» demeye kadar gitmektedir. İlk bakışta, sendikalar planında, meslek odaları planında veya gençlik örgütleri planında ele alınan değerlendirmeler ve tavırlar biçiminde görünen bu deyişler giderek esasta siyasal değerlendirmelerdeki tavırlar biçime dönüşmektedir. Siyasal örgüte karşı birer almaşık örgüt ve almaşık çizgi biçiminde somutlaşmaktadır.

Bu tesbitleri yapmak ve söylemek yeterli değildir. Ayrıca bu tesbitler yapıldığında ve söylendiğinde, hemen karşı tavır olarak «bunlar ekonomik demokratik mücadeleyi küçümsüyorlar, bölüyorlar» eleştirisi gelebilir. O nedenle, esas olarak yapılması gereken bu tesbitleri yapıp söyleyip, bu tesbitlerin meslek ve kitle örgütlerinde artık yaşamamaları için mücadele etmektir. Bu sapmaların yok olması için yapılabilecek en önemli çalışma, meslekî ve kitle örgütlerini gerçek rayına oturtacak bir çalışma yapmaktır. Meslekî ve ekonomik sorunları ciddî bir biçimde ortaya çıkaran, bu sorunlar için mücadele eden, bu sorunların çözümü için ciddî hedefler gösteren ve nihayet bu sorunların ve mücadelenin siyasal yanını da vurgulayarak meslekî ve ekonomik mücadeleyi işçi sınıfının örgütlü mücadelesine uyumlu kılabilen bir çalışma ancak bilimsel sosyalistlerin yapabilecekleri bir çalışmadır. Bu çalışma hem meslekî ve ekonomik mücadeleye ve onun örgütlerine önem verecek, hem de bu önemin işçi sınıfının siyasal mücadelesine ve siyasal örgütüne gölge düşürmesini ve ona engel olmasını önleyecektir.

İdeolojik Mücadelenin Temel Alanları

İşçi sınıfı ideolojisi olan bilimsel sosyalizm, hem doğayı ve hem de içinde yaşadığımız toplumu en doğru bir biçimde kavramak ve göstermekle kalmaz, aynı zamanda bu doğru kavrayış ve saptamadan kalkarak somut duruma uygun, doğru ve geçerli mücadele hedeflerini ve toplumu değiştirme mücadelesinin yollarını gösterir.

Bilindiği gibi kapitalist toplumda iki ideoloji var, biri burjuva ideolojisi diğeri işçi sınıfı ideolojisi, yani bilimsel sosyalizm. Burjuva ideolojisi bilim dışı bir ideoloji. Kavramları ve yargıları, toplumla çelişiyor, toplumun gelişmesini engelliyor, bilimin toplum yararına kullanılmasını önlüyor, bilimle karşı karşıya geliyor. Burjuvazi bilimi ve tekniği toplum yararına kullanamıyor. Buna sınıfsal niteliği elvermiyor. Dolayısıyla üretim araçlarını ve üretim güçlerini geliştiremiyor. Oysa işçi sınıfı üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşı. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkması, bilimin ve tekniğin toplum yararına kullanılmasının önündeki tüm engelleri kaldırıyor. İşçi sınıfı ideolojisi bilimsel. Bilimselliği bu sınıfsal niteliğinden geliyor.

Toplumsal yaşamın tüm alanlarında bu iki ideoloji karşı karşıya mücadele ediyor. Sosyalizmin bilimsel üstünlüğü tartışılamıyor. Sosyalist toplum düzeni ve sosyalizmin gelişmesi de tartışılamıyor. Bunun yerini demogojik saldırılar ve çarpıtmalar alıyor. Burjuva ideolojisinde bugün anti-komünizmin yanında anti-sovyetizmin yer almasının temel nedeni de bu.

Anti-komünizm ve anti-sovyetizmin en demogojik savunucuları faşistler düzene karşı çıkıyor. Ancak faşizmin bütünsel bir ideolojisi yok. Faşizmi açıktan savunamadığı için yerine ve zamanına göre yeni biçimler alıyor. Aldığı yeni biçimler sosyal demokrasiden apartma. Büyük sermayeye, emperyalizme, kapitalizme karşı olduğunu söyleyerek kitleleri yanıltmaya çalışıyor. Bulabildiği taban, en geri yaşam ve bilinç düzeyindeki yoksul emekçi kitleler. Ancak bu taban faşistler için kalıcı değil. Kalıcı olmaması işçi sınıfı ideolojisiyle yüz yüze gelmelerine ve faşist demogojinin açığa çıkarılmasına bağlı. Bunun için somut ve militan bir mücadele gerekiyor.

Öteki burjuva politik akımı olan sosyal demokrasi, kitlelerin özlemlerine ve beklentilerine dayalı bir mücadele sürdürüyor. Ancak nasıl ve kiminle yapacağı sorusuna değinmeden sürdürüyor mücadelesini. Sorunları sınıfsal özünden koparak öne sürüyor. Demokratik özlem ve beklentileri sömürüyor, çarpıtıyor. Sadece kitleleri oyalamakla kalmıyor. Pasifleştiriyor, etkisizleştiriyor ve asıl önemlisi işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin kitlesel etkinliğinin önüne set çekmeye çalışıyor.

Sosyal demokrasinin en temel niteliği sınıf uzlaşmacısı olması. Bu niteliğiyle açığa çıkarılması her zaman güncel ve ivedi sorunlardan biri. Ancak bilimsel sosyalistlerin sosyal demokrasiye karşı tavırları hep ikili olageldi. İlki sınıf uzlaşmacısı olan niteliğini somut olaylar içinde saptayarak kitlelere göstermek, eleştirmek ve karşı çıkmak. Diğeri, faşizme ve emperyalizme karşı iş ve güç birliği için sürekli çaba göstererek kitlesini kazanmak. Bu mücadele içinde dikkat edilmesi gereken diğer bir temel doğru da bilimsel sosyalist ideolojik mücadeleyi bir an bile elden bırakmamak. Çünkü anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelede iş ve güç birliği için sürekli olarak çaba harcanarak kazanılması gereken kitle sosyalizm için de kazanılması gereken bir kitle. Taktik, hatta stratejik hedefler için bile hiç terkedilmeyecek olan mücadele ideolojik mücadeledir. İdeolojik mücadelenin ikinci plana alınması tüm iş ve güç birliği mücadelelerini de sekteye uğratır, başarısızlığının temel etkeni olur.

HER BAŞKALDIRI SOSYALİST DEĞİLDİR

Toplumda iki ideolojinin dışında bir üçüncüsü yok. Tüm alanlarda iki ideoloji sosyalist demeleri ya da sosyalizmi savunuyor görünmeleri sosyalist olmalarından değil. Sosyalizmin dünya çapında üstünlüğünü kabul ettirmiş olmasından. Başka bir çıkış yolu olmamasından. Başka bir çıkış yolunun kabul edilmezliğinden ileri geliyor bu görünümleri. Örneğin Maocu akım. Bu akımın sosyalist olduğunu kimse iddia etmiyor. Dünya sosyalist sistemini kabul etmeyen, uluslararası işçi sınıfı hareketine karşı çıkan, ulusal kurtuluş savaşlarında emperyalist kampın yanında yer alan bu akım, faşizmin temel niteliği olan anti-komünizm ve anti-sovyetizmin 'sol' daki izdüşümü. İşçi sınıfı hareketinin 'sol' daki can düşmanı. Anti-komünist ve anti-sovyet burjuva ideolojisinin açtığı yoldan yürüyor. Onun işini kendi çapınca kolaylaştırmaya çalışıyor. Burjuvazi tüm dünyada ve ülkemizde bu akımın gelişmesi için elinden geleni yapıyor. Önemi öğrenci ve kısmen köylü gençlik içinde bulabileceği tabandan gelmiyor. Bu kitleleri faşist demogojinin kucağına atmak için hazırlıyor. Ayrıca bu hareket burjuvazinin provokasyonları için biçilmiş kaptan, 1977 1 Mayıs'ı bunun en somut örneği. Tıpkı faşizm gibi aşağılanması, itilmesi, horlanması ama asla hoş görülmemesi, hafife alınmaması gereken bir politik akım. Tıpkı faşist demogojinin ağlarına takılan kitleler gibi, Maocu politik akımın ağlarına takılanların da en temel niteliği bilinçsizlik ve burjuvazinin anti-komünist ve anti-sovyet propagandasının etkileri.

Bu türden olan diğer bir başkaldırı da bireysel terörist akımlar. Bu akımın temel dayanağı silahlı propaganda. Böylece burjuva saflarda gedikler açacaklarını ve kitleleri kazanacaklarını öne sürüyorlar. Oysa burjuvazinin eline sınıf hareketini bastırmak için yeni gerekçeler vermekten öte hiç bir yararları yok. Kesinlikle partizan hareketine benzetilmemesi gerekir. Ne öz ne de biçim olarak hiç bir benzer yanları yok. Biri belli tarihi koşullarda ortaya çıkan bir sınıf hareketi. Diğeri maceracı ve son derece zararlı bir başkaldırı. Çarlık Rusyasının Narodnikleri bunların atalarıydı. En son yaptıkları da Lenin'e kurşun sıkarak erken ölümüne neden olmak oldu. 12 Mart'ta ülkemizde izledik bunları. Ajan provakatörlerin cirit attığı bir akım. Maoculuktan ayrı ama aynı işlevi gören bir diğer başkaldırı. Maoculuktan tek farkı 'vatansız' bir politik akım.

İŞÇİ SINIFI İDEOLOJİSİ OLAN BİLİMSEL SOSYALİZM, HEM DOĞAYI VE HEM DE İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ TOPLUMU EN DOĞRU BİÇİMDE KAVRAMAK VE GÖSTERMEKLE KALMAZ, AYNI ZAMANDA BU DOĞRU KAVRAYIŞ VE SAPTAMADAN KALKARAK SOMUT DURUMA UYGUN DOĞRU VE GEÇERLİ MÜCADELE YÖNTEMLERİYLE, DOĞRU VE GEÇERLİ MÜCADELE HEDEFLERİNİ VE TOPLUMU DEĞİŞTİRME MÜCADELESİNİN YOLLARINI GÖSTERİR.

Burjuva ideolojisi, bilimsel sosyalizm ve burjuva ideolojisi mücadele ediyor. Ancak burjuvaziye karşı sadece işçi sınıfı mücadele etmiyor. İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki toplumsal katmanlar burjuvazinin sömürü ve baskısı karşısında çözüldükçe bu toplum katlarında burjuvaziye (Büyük burjuvaziye) karşı muhalefet ve mücadele koşulları oluşuyor. Tüm toplum katları burjuvaziye başkaldırıyor. Ancak her başkaldırı ve her mücadele bilimsel sosyalizmi savunmuyor, bilimsel sosyalizm için mücadele etmiyor. Kendilerine

BİR DİĞER MUHALEFET
GOŞİZM

Goşizm, 'aşırı sol' demek. İşçi sınıfı hareketinden ve onun mücadele hedeflerinden bağımsız ve işçi sınıfı hareketine karşı bir akım. Bireysel teröristleri biz bunlardan ayırdık. Terörist eylemlere başvurmadıkları sürece de ayrı tutacağız. Goşizm hem dünyada ve hem de ülkemizde bir öğrenci, gençlik hareketi. Bilimsel sosyalistler 'gençliğin kendi yolunu kendisinin bulması' gereğine inanırlar. Bu hem gençliğin ve hem de ülkenin geleceği için titizlikle uyulması gereken bir ilke. Ancak gençliğin kendi yolunu kendisinin bulması demek başına buyruk olması demek değil. Önce gençlik tüm ülke gençliği, işçi, köylü, emekçi, öğrenci gençlik, tümü. Ancak öğrenci gençlik özel bir önem kazanıyor. Hem toplu oluşundan, hem üretim sürecinden kopuk oluşundan ve hem de tüm diğer gençler gibi bilimsel sosyalizme karşı ön yargısız oluşlarından. Bu nitelikleri gençlerin anti emperyalist ve anti-faşist harekete kazanılmasını kolaylaştırıyor. Ancak özellikle öğrenci gençlik içinde 'gençliğin kendi yolunu kendisinin bulması' çok çabuk goşizme de kayabiliyor. Maocu ve bireysel terörist akımlarda öğrenci gençliğin üretim sürecinden kopukluğunun yarattığı soyutluktan da yararlanarak çok çabuk 'taban' bulabiliyor.

Tüm bu nedenlerle gençlik hareketi, 'İşçi Sınıfı Partisi ile aynı bilimsel sosyalist platform üzerinde olmak... Partinin ideolojik aydınlatmasının ve yol göstericiliğinin önemini her zaman ön planda tutmak'(*) zorunda.

Parti gençliğe karşı büyük bir hoşgörü ile davranırken gençlik hareketinin de savrulmaması için yukarıdaki ilkenin belirlediği çerçeve içinde mücadele eder. Gençlik içindeki her türlü sapkın akıma karşı anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelenin bir sınıf mücadelesi olduğu ve gençliğin işçi sınıfının mücadele saflarındaki yeri göstererek karşı çıkılır.

Geçmişte gençlik hareketi, mücadele biçim ve hedefleriyle birlikte tümüyle yolundan saptırıldı. 'Kim öncülük ederse devrimin öncüsü odur' denerek gençlik 'devrimin öncüsü' ilân edildi. Bugün gençlik hareketinin geçmişten alacağı iki önemli ders var. Biri 1968 öncesi işçi sınıfı hareketiyle uyumunun sağladığı kazanımlar ve etkinlikler ile, diğeri 1968 sonrası sapkınlıkların yitirdikleri ve tüm topluma maliyetidir.

Ve bugün gençlik hareketinin geçmişten alacağı bu dersten bir kere daha ortaya çıkan temel doğru, gençlik hareketinin kendi başına bağımsız bir olgu olmayıp sınıf hareketinin yedek gücü olmaktır.

OPORTÜNİZM VE EKONOMİZM

Kapitalist toplum üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı en gelişmiş bir toplum biçimidir. Kapitalist toplumun hakim sınıfı olan burjuvazinin elindeki mücadele araç, gereç ve olanakları kendinden önceki egemen sınıfların hiç birinde yoktu. Burjuvazi tüm araç, gereç ve olanakları ile işçi sınıfı hareketini bastırmaya ve yolundan saptırmaya çalışmaktadır.

Küçük burjuva kesimlerden gelen katılmalarla sürekli büyüyen işçi sınıfına, bu kesimler kendi düşünce ve davranış biçimlerini de getirmektedirler. Ayrıca işçi sınıfı içinde yaratılan ayrıcalıklı sosyal hak ve imtiyazları olan yönetici ve nezaretçiler ile kimi sendika bürokratları işçi sınıfı hareketindeki uzlaşıcı ve geri bir çizginin dayatıcısı olmaktadırlar. Burjuvazi bu kesimleri işç sınıfı hareketini saptırmak için kullanmaktadır. Buna burjuvazinin baskıları ve kimi gelişme dönemlerindeki ödünleri de eklenince, işçi sınıfı hareketinde oportünist revizyonist eğilimler uç veriyor.

Özellikle burjuvazinin sorunları sınıf özünden koparak kitleleri yanıltmaya çalışan sosyal demokrat hareketi işçi sınıfı güçlerini bölme ve uzlaşma çabalarının ekseni oluyor. Burjuvazinin tüm gücüyle yürüttüğü anti-komünist ve anti sovyet propaganda ve baskılar teorik ve ideolojik düzeyde yeniden düzenleme, gözden geçirme girişimlerine neden oluyor. Burjuvazinin 'sanayi toplumu', Tüketim Toplumu', 'halk sektörü' gibi düzenin özünü saklayan çarpıtmaları, çok partili parlamenter düzen', 'insan hak ve özgürlükleri' gibi saptırmaları ve demogojileri işçi sınıfı içindeki geri bilinç düzeyinde ve uzlaşıcı kesimlerde oportünist ve revizyonist sapmalara kaynaklık ediyor. Ya da gene aynı kesimlerce politik mücadele sendikal mücadelenin ileri bir düzeyi gibi görülerek yorumlanıyor. Böylece işçi sınıfı hareketi ekonomik demokratik hak ve özgürlükler çerçevesi içinde hapsedilmek isteniyor. Ekonomizm denilen bu sapma özünde sendikal harekete parti görevi vermek anlamına geliyor.

Oportunizm ve ekonomizm sapmaları, esas itibariyle işçi sınıfının mücadele hedeflerini, burjuvaziden beklentiler biçimine getirmek için çaba sarfediyor. Ülkemizde görülen sendika yöneticilerinin toplanarak 'parti' kuracaklarını öne süren görüşle, 141 ve 142. maddeler kalktıktan sonra işçi sınıfının partisi kurulacaktır görüşünün temeli bu. Her ikisi de işçi sınıfının bağımsız hareketini ve sınıf mücadelesiyle koparıp alabileceği kazanımları, burjuvaziden beklentiler haline getirerek işçi sınıfı hareketini sendikal, ideolojik ve politik olarak burjuvazinin hesabına saptırmaya işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin gelişmesini önlemeye, kösteklemeye çalışıyor.

Sınıf mücadelesi ekonomik, ideolojik ve politik olmak üzere üç alanda yürütülüyor. Ekonomik alandaki mücadelenin örgütü sendikalar, ideolojik ve politik mücadelenin örgütü işçi sınıfı partisi. Ancak işçi sınıfı partisi olmadan, sendikal hareketin de başarısı, sınıf niteliği ve gelişkinliği doğru ve geçerli bir mücadele çizgisinde geliştirilemez. Sendikalar işçi sınıfı partisinin ideolojik tutumu ve politik mücadele hedeflerinden bağımsız ve bunlardan yoksun olarak ekonomik mücadelenin başarılı örgütleri olamazlar. İşçi sınıfı hareketinin ekonomik, ideolojik ve politik alanlarda mücadelesindeki başarısı, örgüt gücüne, ideolojik ve politik yetişkinliğine ve üyeleri eliyle sendikalarda ve öteki kitle örgütlerinde yerleştirdiği doğru örgüt ve mücadele anlayışına bağlıdır.

İşçi sınıfının bu üç mücadele alanındaki başarısı partisinin başarısı ile eş oranlıdır. Partinin gücü işçi sınıfının gücünü temsil eder. Partinin işçi sınıfı içindeki örgütsel gücü, itibarı ve otoritesi arttıkça işçi sınıfının kazanımları da artar.

İşçi sınıfının partisi olan bilimsel sosyalist parti aynı zamanda kitle partisidir. Kitle partisi olma özelliği burjuvazi tarafından ezilen tüm emekçi kitlelerin de en şaşmaz savunucusu olmasındandır. Parti tüm sınıf ve tabakalar içinde çalışır, örgütlenir. Bunun en temel nedeni burjuvaziye karşı çeşitli muhalefet akımlarını aynı mücadele hedeflerine yöneltmektir. İttifak politikasının temelinde partinin bu mücadele ve örgütlenme anlayışı yatar. Bu, partinin tüm muhalefet akımlarını kendi bünyesi içinde toplayacağı anlamına gelmez. Ancak tüm muhalefet akımlarının kendi örgütleriyle işçi sınıfı öncülüğündeki mücadeleye katılmasının temel koşulu işçi sınıfı hareketinin ezilen, sömürülen ve baskı altındaki tüm emekçi kitlelerin şaşmaz savunucusu olduğunu kabul ettirilmesidir. İşte bu görev de işçi sınıfı partisinindir. İşçi sınıfı partisi olmadan ya da ondan bağımsız olarak bu görevlerin başarılabilmesi olanaksızdır.

Tüm sapmalar ve aykırı akımlar esas itibariyle işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisine karşı yönelmiş saldırılardır. Dolayısıyla işçi sınıfının ve tüm emekçilerin geleceğine karşı yönelmiş saldırılardır. Bu nedenle sapmaların tümü sağdır. İşte bütün bunlardan dolayıdır ki sapmalara karşı mücadele bir sınıf mücadelesidir ve parti sapmalara karşı mücadelesinde esas olarak burjuvaziye karşı mücadele eder.

Bilimsel sosyalist parti işçi sınıfının ve tüm emekçi kitlelerin sömürü, baskı ve zulümden kurtarılmış geleceğidir.

KÜÇÜK BURJUVA KESİMLERDEN GELEN KATILMALARLA SÜREKLİ BÜYÜYEN İŞÇİ SINIFINA BU KESİMLER KENDİ DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİÇİMLERİNİ DE GETİRMEKTEDİRLER. AYRICA İŞÇİ SINIFI İÇİNDE YARATILAN AYRICALIKLI SOSYAL HAK VE İMTİYAZLARI OLAN YÖNETİCİ VE NEZARETÇİLER İLE KİMİ SENDİKA BÜROKRATLARI İŞÇİ SINIFI *HAREKETİNDEKİ UZLAŞICI VE GERİ BİR* ÇİZGİNİN DAYATICISI OLMAKTADIRLAR.

(*) Genç Öncü Yayınları, No: 1, s. 10.

fabrikalar ve işçi sınıfı partisi

İşçi sınıfı kapitalizmin en dolaysız, en keskin sömürü ve baskısı altında bulunur. Bu nedenle işçi sınıfı kapitalizmin en uzlaşmaz, en kararlı ve tutarlı düşmanıdır. Kapitalizme karşı sosyalizm için mücadelede önder gücün, itici, yönlendirici gücün işçi sınıfı olması herşeyden önce işçi sınıfının toplumdaki bu objektif konumundan kaynaklanır. Sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfının eylem kılavuzu bilimsel sosyalizm, politik yönlendirici partisidir. Bilimsel sosyalizmin işçi sınıfının mücadelesinin klavuzu olabilmesi işçi sınıfı partisi aracılığıyla gerçekleşebilir. Partinin temel amacı işçi sınıfı hareketiyle bilimsel sosyalizmi bütünleştirip kaynaştırmak, işçi sınıfının siyasal bilinç ve örgütlülük düzeyini yükselterek siyasal mücadelede birliğini sağlamaktır. İşçi sınıfını, siyasal iktidarı burjuvaziden devralarak yeni toplumu kurmaya ve yönetmeye hazırlamaktır.

Partinin başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi kitlelerin siyasal mücadelesinin önderi olabilmesinin ilk ve temel koşulu işçi sınıfı içinde örgütlenmesi, kök salmasıdır. Kitlelerin içinde olmadan kitlelerin öncüsü olmak işçi sınıfı içinde örgütlenmeden ve bu sınıfın öncü unsurlarını saflarına kazanmadan işçi sınıfının partisi olmak olanaksızdır.

İşçi sınıfını sosyalizm mücadelesine kazanmanın yolu fabrikalardan geçer. Balıkçı için deniz ne kadar gerekli ise işçi sınıfı partisi için fabrikalar da o derece önemlidir.

Fabrikalar her şeyden önce çok sayıda işçinin bir araya toplandığı yüzlerce binlerce işçinin birlikte üretim yaptığı yerlerdir. Bu nedenle işçilerle en kolay ve yakın ilişki fabrikalarda kurulabilir. İşçilerin en geniş kesimlerinin yoğunlaştığı fabrikalarda işçi sınıfının öncüsü etkin ve güçlü olmak zorundadır. İşçi sınıfı partisi fabrikalarda yapacağı siyasal çalışmalarla sınıf bilincine sahip sanayi işçilerini partiye kazanmak, fabrika işçileri arasında partinin saygınlığını arttırmak durumundadır. İşçi sınıfı partisinin sanayi işçileri üzerindeki etkisini arttırmasının, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinde en geniş işçi yığınlarının sempati ve desteğini kazanmanın başlıca yolu fabrikalarda örgütlenmektir. «Fabrikalar işçi sınıfı partisinin kaleleri olmalıdır» sözünün altında yatan gerçek budur.

Çok sayıda işçinin birarada bulunmasının yanı sıra fabrikalar proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin alanlarıdır. Fabrikalarda emek-sermaye çıkarları her gün her an çatışma içindedir. Fabrikalarda işçiler giderek artan, gün geçtikçe daha katlanılmaz duruma gelen kapitalist baskı ve sömürünün sonuçlarını, yaşayarak, kendi deneyleriyle açık ve somut olarak görürler. Sömürüye karşı çıkarlar. Durumlarını korumak, yeni ve daha ileri haklar elde etmek için mücadeleye girişirler. Yeni mücadele yöntemleri düşünürler. Ancak «deniz içindedirler denizi bilmezler» sözünde olduğu gibi işçiler kapitalist sömürünün gerçek nedenlerini ve kurtuluş yolunu kendiliklerinden bulamazlar. Fabrikaların sıcak ve yoğun sınıf mücadelelerine sahne olması bilimsel sosyalistlerin fabrikalardaki bu mücadelenin içinde ve önünde yer alıp sömürüye karşı kendiliğinden baş kaldırı ve direnmeleri işçi sınıfının nihai kurtuluş mücadelesi ile birleştirmelerini gerekli kılar.

Fabrikalarda çok sayıda işçinin bir arada bulunduğu ve fabrikaların işçilerle kapitalistler arasındaki mücadeleye sahne oldukları belirtildi. Ancak beşyüz kişilik bir fabrikadaki topluluk bu beşyüz işçinin basit bir toplamı değildir. Söz konusu işçilerin oluşturacağı birlik basit bir toplanmadan öte bir şeydir. Ayrıca işçiler patrona karşı tek tek mücadele edemeyeceklerini çabucak anlarlar.

Fabrikalar işçilerin ortak eylem ve birlikte mücadele alanlarıdır. Emekle sermaye arasındaki günlük çatışma işçileri kapitalistler karşısında ortak eylemlere yöneltir. Kapitalistler karşısında işçiler arasında kendiliğinden varolan çıkar birliği (örneğin bir fabrikadaki işçilerin ücret zammı ya da daha kısa çalışma süresi talebi) bu ortak eylemlerin maddi temelini oluşturur. Lenin bir fabrikadaki işçilerin sömürüye karşı giriştikleri ortak eylemleri işçi sınıfının birliğinin sağlanması yolundaki ilk adım olarak görmüştür. Bu tür ortak eylemlerin, bütün sömürülenlerin bütün sömürücülere karşı en geniş birliğinin çekirdeği olduğunu belirtmiştir. İşçi sınıfının kendiliğinden (spontane) eylemlerini ve varolan çıkar birliğini bilinçli ve iradi politik eylem birliğine dönüştürecek güç işçi sınıfının politik önderi olan partisidir

Bütün bunlardan başka fabrikalarda örgütlenerek yeni işçi üyeler kazanmak işçi emekçi yığınların öncü partisini geliştirirken partinin sınıf özünü ve niteliğini yaratmanın, koruyup geliştirmenin temel güvencesi ve göstergesidir. Bu nedenle işçi sınıfı partilerinin üye bileşiminde sanayi işçilerinin oranını yükseltmek başlıca amaçlardan biridir.

Öte yandan işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesini sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde geliştirmek ve bu ilkeleri sendikal harekette egemen kılmak da yine işçi sınıfı partisinin fabrikalardaki örgütlülük ve etkinlik düzeyini yükseltmekle mümkündür. Daha açık söyleyecek olursak fabrikalarda geniş ve etkin bir çalışma ekipleri ağı kurmadan sendikal mücadeleyi etkilememiz ve sendikal mücadeleyi sosyalizm mücadelesi ile bütünleştirmemiz mümkün değildir. Türk-İş'in içinde bulunduğu sınıf uzlaşmacı tavrı ve DİSK'in bugün getirildiği yer düşünülecek olursa fabrika çalışma ekiplerinin bu konudaki önemi daha iyi anlaşılır.

Sonuç olarak fabrikalar kapitalizmin can damarları, işçiler de bu damarların kanıdır. İşçi sınıfına sosyalizm aşısı fabrikalarda yapılır. Gerçekten fabrikalarda parti çalışması bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin başarısında belirleyici bir role sahiptir. Çünkü partinin işçi sınıfının partisi olma niteliğini geliştirmesi ve kitlelere önderlik işlevini yerine getirebilmesi fabrikalardaki gücü ve etkinliğine bağlıdır.

FABRİKALARDA PARTİ ÇALIŞMASI

Bu bölüme başlamadan önce bir noktayı belirtmek gerekiyor. Fabrikalarda parti çalışması konusunda burada söylenecekler bazı genel doğrular ve temel ilkeler olacak. Oysa her işyerindeki ve belirli bir andaki özel koşullar (örneğin fabrikanın bulunduğu kent, hatta semt, işkolu, çalışan işçilerin

niteliği, bağlı oldukları sendika v.b.) çoğu zaman belirleyici bir rol oynar. Partili işçilerin ve fabrika çalışma ekiplerinin yapmaları gereken burada söylenenlere kelimesi kelimesine uymak yerine bu genel doğruları kendi işyerlerinde o andaki özel koşullarda yaratıcı bir biçimde uygulamaktır. Başka bir deyişle amaç bu genel ilkeleri ezberlemek değil bunları özümseyip fabrikalardaki çalışmalarında karşılaştıkları sorunlarda hayata geçirmek için çaba harcamak olmalıdır.

Parti üyesi işçiler fabrikalarındaki işçilerin günlük çıkar ve taleplerini her zaman birer başlangıç noktası olarak alırlar. İşçilerin sendikalılaşma, sendika değiştirme, işverenin baskı ve zorbalıklarına karşı koyma toplu sözleşme, grev gibi günlük çıkar ve talepleri için verdikleri mücadelede en önde ve etkin bir biçimde yer alırlar. Bu mücadelenin başarıya ulaşması için bütün güçleri ile çalışırlar. Böylece bu mücadeleyi en iyi ve en fedakârca partililerin yürüteceğini kanıtlarlar. Partililerin o fabrikadaki bütün işçilerin çıkarlarının yılmaz savunucusu ve savaşçısı olduklarını pratikte gösterirler. «Parti üyesi üstesinden gelebileceği görevlere fedakârca gönüllü olan ve bu görevleri en büyük başarı ile yerine getiren grev gözcüsüdür, öncü işçidir, sendika temsilcisidir» parti üyeleri fedakârca ve yorulmak bilmez günlük çalışmalarıyla fabrikalarındaki işçilerin güvenini, sevgisini ve saygısını kazanmak için çaba harcarlar.

Ancak burada sık sık düşülen bir yanlışın üzerinde durmak gerekiyor. Partili işçi fabrikada doğru yanlış demeden her tür eyleme katılmak, öncülüğü yapmak durumunda değildir. Bilimsel sosyalistler mücadelede «nerede hareket orada bereket» düşüncesine her zaman her yerde karşı çıkarlar. Partililer «eylem her şeydir» mantığına göre hareket etmezler. Fabrikadaki işçilerin bilinç eksiklikleri ve deneysizlikleri nedeniyle, patronun tezgâhladığı oyunlar ya da goşist-maocu sapık akımların kışkırtmaları sonucunda girişebilecekleri umutsuz, maceracı eylemleri önlemeye çalışırlar. Düşünülen amaca hizmet etmeyecek, ters ve olumsuz sonuçlar doğuracak işçilere yarar yerine zarar getirecek, patrona koz verecek eylemleri engellemek için uğraşırlar. Ama bunu yaparken bilgiçce gevezeliklerden, ukalaca tavırlardan kaçınmak, oyun bozan ya da bozguncu durumuna düşmekten sakınmak gerekir. Aksi takdirde partili işçi fabrikadaki diğer işçilerden kopar, bir başına kalır ve işçilerin düşmanlığını kazanır.

«Partili işçilerin... mücadelede başarılı olmalarında fedakârlık ve kararlılıkları kadar, gerçekçilik ve esnekliklerinin de büyük payı vardır.» «Ve fabrika çalışmalarını her zaman ve öncelikle uzun vadeli açıdan değerlendirir».

Özetlenecek olursa bu konuda en önemli sorun bu günlük talep ve çıkarların ve bu uğurda verilecek mücadelenin dinamiğini doğru belirlemek, incelemek ve kavramaktır. Çünkü partili işçilerin «mücadeledeki görev ve sorumlulukları değişik koşullarda değişik biçimler alır.» Parti üyesi işçiler fabrikadaki somut durumu doğru bir biçimde değerlendirmeli, değişen koşulları gözönüne almalı, her zaman en doğru mücadele yöntemini bulmak için çaba göstermeliler. Başka bir deyişle «neyin yapılması gerektiğini bilmek yeterli değildir; neyin nasıl yapılacağını bilmek gerekir». Ayrıca işçilerin güvenini kazanmak sevilen sayılan bir öncü işçi olmak «gerçekleştirilmesi olanaksız vaadlerde bulunarak, keskin ve hızlı laflar ederek, herşeye muhalefet ederek kolay yoldan» sağlanamaz.

Öte yandan partililerin işçilerin günlük çıkar ve talepleri için mücadele etmesi ve bu yolla fabrikadaki işçilerin güvenini kazanması yeterli değildir. Daha doğrusu böyle bir çalışma ile yetinmek eksik ve yanlış olur. Partili işçiler bir yandan fabrikadaki işçilerin günlük çıkar ve talepleri için bir mücadele sürdürürken aynı zamanda bu günlük çıkar ve talepleri işçi sınıfının genel ve nihai çıkarlarına ve bu uğurda verilen sosyalizm mücadelesine bağlamayı başarmalıdır. Başka bir deyişle fabrikalarda çalışan parti üyelerinin işçilerin günlük sorunlarını bilmeleri, işçilerin günlük somut çıkar ve talepleri için fedakârca çalışmaları yeterli değildir. Parti üyeleri aynı zamanda bu günlük sorunlarla ülkemizdeki ve dünyadaki genel sorunlar arasındaki ilişkiyi nasıl açıklayacaklarını da bilmeli, bu günlük mücadeleleri bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi ile bağdaştırmaya çalışmalılar. Böylece kişiliğimize olan güveni, inancı ve saygıyı partimize güvene inanca ve saygıya dönüştürebiliriz.

Bu söylenenler bir örnekle daha da açılabilir. Birçok fabrikada yapılan temsilcilik seçimlerinde CHP'li adaylar olmasına rağmen fabrikadaki CHP'li işçilerin büyük bir bölümü parti üyesi arkadaşlara oy vermekte ve parti üyesi işçiler temsilci seçilmektedir. Ancak sıra genel seçimlere ya da mahalli seçimlere gelince bu işçiler oylarını CHP'ye vermektedir. Bu konu üzerinde önemle durmak gerekir. Bu durumda biz partililerin eksiği nelerdir? Eğer bir fabrikada işçiler partili arkadaşlarımızı temsilci seçiyorlarsa bu durum, iş yapabilecek oldukları için, işçilerin çıkarlarını işverene karşı koruyabilecekleri için partililere olan güveni gösterir. Bunu saygı ve övünçle karşılamamız gerekir. Ama öte yandan görünen odur ki bu tür işçiler üzerinde partililer olarak ideolojik ve siyasal etkimizi kuramıyoruz. Başka bir deyişle kişisel güveni ve inancı siyasal çizgimize güvene ve inanca dönüştüremiyoruz. İşçilerin dikkatlerini onların çıkarlarına yakından ve sıkı sıkıya bağlı sosyal, ekonomik ve politik sorunlara çekemiyoruz.

Bu konuda Genel Başkanımız Birinci İl Temsilcileri toplantısında şunları belirtmişti: «...fabrikadaki işçilerin içine nüfuz edip kazanmak konusunda da gene onların somut problemlerinden, somut isteklerinden başlamak şarttır. Bunu yapmadığımız sürece katiyen ilişki kuramayız ve onları kendi davamıza kazanamayız. Şimdi somut güncel ihtiyaçlar ve sorunlar üzerinde bu kadar durduktan, bunlarla meşgul olunması gerektiğini belirttikten sonra, bir uyarıda bulunmak lüzumunu da duyuyorum. Somut problemlerden ve özlemlerden başlarız ama, somut güncel sorunların çözümüne öneriler, sosyalist açıdan geçerli öneriler getirmek partinin başta gelen ilk görevidir ama, ne parti ne de partililer kitlelerin içinde bulundukları durumla, içinde bulundukları durumda karşılaştıkları sorunlarla ve ileri sürdükleri özlemlerle yetinmek durumunda değildir. Eğer bununla yetinirse, o zaman parti ve onu temsil eden parti kadroları ve üyeleri işçi ve emekçi sınıfına öncülük etmekten çıkarlar, işçi ve emekçi kitlelerin mevcut durumuyla uyumlaşıp,uzlaşıp o kitlelerin peşinden gider duruma düşerler. Halbuki partinin görevi ve partililerin görevi işçi sınıfını ve emekçi kitleleri daha üst bilinç düzeylerine doğru, sosyalist bilince doğru götürmektedir ve bu kitleleri nihayet sosyalist düzeni kurmak isteğine getirmektir ve kurabilecek yetenekle onları donatmaktır. Bunun için de meşhur bir formül vardır, denmiştir ki literatürde, işçi sınıfı partileri için asıl mesele, belli bir anda kitlelerin özlemlerinin, isteklerinin, sorunlarının ne olduğunu tesbit etmekten ziyade, işçi sınıfının ve kitlelerin neyi istemesi gerektiğini tesbit etmektir. Çünkü kitlelerin bilinç düzeyi düşük olduğu zaman, çıkar yol olmayan istekleri öne sürerler. Veyahut çok kısa vadeli istekler ileri sürerler. Mesela esas sömürü mekanizmasını görmediği için, sömürüye temelden karşı çıkmazlar, artık değerin kendilerinden gasbedilmesinhe karşı çıkmazlar da, sadece ücretlerin birkaç lira arttırılması talebiyle yetinirler. Elbetteki yaşanan şartlarda ücretlerin kâbil olduğu kadar artması önemlidir ve bunun için işçi partileri çalışır elbette. Ama işçi partisinin vazifesi esas sömürü mekanizmasını işçilere anlatıp, bu 3-5 lira ek ücret meselesi değildir, burada temelden haksız olan bir durum vardır, bunun ortadan kalkması lazımdır ve sen bunu ortadan kaldırabilirsin. Bu bilinci vermek lâzımdır. Yani sadece o anda istediğini vermekle yetinmeyip, neyi istemesi lazım geldiğini ve neyi isteyerek elde edebileceğini ona öğrtmek lâzımdır. Binaaleyh somut meselelerle, güncel meselelerle uğraşmak lazımdır, şarttır, kaçınılmaz şarttır derken bunu kitlelerin mevcut durumuna pasif bir uyma, kitlelerin peşinden gitme anlamına almamalıyız ama elbetteki istenilen düzeye kitleler böyle bilimsel sosyalizm üzerinde nutuklar çekerek, vaaz verir gibi, akıl öğreterek gelmez, kitlelerin içine girip, onlarla güncel somut ilişkiler kurup, onları örgütleyip ve örgüt vasıtasıyla evrelerden geçirerek adım

adım gelmeleri lazım gelen düzeye getirmekle olur.»

POLİTİK ÇALIŞMADA BAŞARI FABRİKANIN VE İŞÇİLERİN DURUMUNU BİLMEYİ GEREKTİRİR

Ancak bu söylenenleri yapmak kolay bir iş değildir. Bu nedenle Parti'li işçiler bu konu üzerinde önemle durmak, neler yapabileceklerini düşünmek zorundadırlar.

İlk önce, Parti'li işçilerin fabrikada çalışan işçilerin ruh durumunu, eğilimlerini ve özlemlerini dikkatle incelemeli ve ölçmeleri gerekir. Fabrikadaki işçilerin nelere ilgi gösterdiklerini, neler düşündüklerini öğrenmeye çalışmalıdır. Bir cümle ile söyleyecek olursak «sorunları çözümlerken (fabrikada) varolan yapının hesaba katılması gerektiğini gözden kaçırmamak» gerekir. Bu gerçekler gözönüne alınmadan girişilen çalışmalar etkisiz kalır, sonuç vermez. Öyle ki fabrikadaki işçileri tek tek ve tüm olarak tanımadan «balıklama» girişilecek parti çalışması yarar yerine zarar bile getirebilir. En azından partili işçilerin fabrikadaki işçilerden tecrit olmasına yolaçar.

Fabrikadaki işçilere anlaşılması güç «kitabi» cümleleri, soyut sloganları papağan gibi sürekli tekrarlayarak yaklaşmak yanlıştır. Bu yolla onlara siyasal görüşlerimizi kabul ettirmemiz mümkün değildir. Önemli olan işçileri etkili, gerçekçi kanıtlar ve tartışmalarla *ikna etmektir.* Onları ancak bu yolla siyasal mücadelenin gerekliliğine inandırabiliriz. İşçilerle soyut formüller, ezberlenmiş cümleler yerine *somut, açık* ve *anlayabilecekleri bir dille* konuşmalıyız. Ayrıca düşüncelerimizi, *karşımızdaki işçiye hiç söz vermeden* ardı ardına sıralayarak *sıkıcı ve uzun konuşmalar* yapmaktan kaçınmalıyız. Tam tersine öncelikle karşımızdaki işçinin «kafasını kurcalayan» asıl sorunun ve konuların neler olduğunu öğrenmeye, şartlanmalarını, önyargılarını anlamaya çalışmalıyız. Tartıştığımız konuda onun düşünce inanışlarını, yanılgıları endişeleri ve kararsızlıkları nelerdir? Bunları öğrenmeli ve bunlar üzerinde durmalıyız. Tartışmalarımızda ancak böylece *etkili, inandırıcı ve ikna edici* olabiliriz. (Bu söylenenlerden çıkan bir sonuç da şudur: Tartışmalarımız, konuşmalarımız farklı işçi kesimleri için başka başka olmalıdır.) Örneğin fabrikada birlikte çalıştığımız bir işçiye sömürüyü anlatmak için —özellikle bu kişi bu konuda daha önce hiç bir şey okumamışsa— doğrudan artık değer teorisini anlatmak yerine daha doğrusu bundan önce işyerimizdeki somut örneklerden kalkarak konuya girmek daha geçerli bir yöntemdir. İşçilerin kapitalist toplum içindeki durumlarını anlatmak için de aynı yöntemi kullanmalıyız. İyi kötü ev sahibi olmuş bir işçiye ev kiralarının yüksekliğinden söz etmek pek etkili olmaz. Tek düşüncesi çocuklarını okutmak olan bir işçiyle konuşurken söze burjuva eğitim sisteminin öğrencilerin beynini yıkadığını belirtmekle başlamak yerine kapitalist düzende işçi emekçi çocuklarını eğitimde fırsat eşitliği tanınmadığını anlatmak daha doğru olur. Daha fazla para kazanmak için fazla mesai yapan bir işçiye her şeyden önce fazla mesai ücretinin hemen hemen tamamının vergiye gittiğini söylemek gerekir.

Fabrikalardaki parti çalışmasında işçilerle yakın kişisel bağlar kurmak da son derece önemlidir. Aslında bir işçinin toplumsal gerçekleri anlamasına, sınıf bilinci kazanmasına yardımcı olacak ilk kişi onun yanı başında çalışan partili işçi olmalıdır. Bu nedenle her parti üyesi işçi öncelikle bir ya da birkaç işçi ile sıcak, yakın ve dostça ilişkiler kurmalıdır. (Özellikle partiye kazanmanın yararlı olacağı işçilerle, gelişmeye açık genç işçilerle ve işe yeni girmiş olan işçilerle) Yakın arkadaşlık kurulan bu işçilerle zaman zaman günlük politik olaylar v.b. tartışılır. Böylece kurulan dostluk ve arkadaşlık ilişkilerini laçkalığa, ahbap çavuş ilişkilerine dönüştürmemeye dikkat gösterilerek, bu günlük bağlar işçilerin politik bilinçlenmeleri yolunda değerlendirilir. Kişisel dostluk ve yardımlaşma ile kazanılan güven partiye güvene dönüşür. Ve ardında da parti ideolojisinin ve politikasının kabulü gelir.

meyen işçilerin gözünde parti demek onun yanı başındaki parti üyesi işçi demektir. İşçiler partimizi işyerindeki parti üyesi işçi arkadaşına bakarak değerlendirir.

Bu konuda Genel Başkan Behice Boran'ın Birinci İl Temsilciler Toplantısı Kapanış konuşmasını hatırlamakta yarar var: *«Etrafımızda parti görüşlerini, partinin dayandığı bilimsel sosyalist görüşleri yaymaya çalışır, propaganda ederken, unutmayalım ki birinci propaganda aracımız kendi kişiliğimizdir. Eğer kendi kişiliğiniz etrafa güven ve inanç vermiyorsa saygınlık telkin etmiyorsa, itimat doğurmuyorsa, istediğimiz kadar en güzel, en doğru kuramsal sosyalizm önerilerinde bulunalım bunların hiç bir etkisi olmaz. Önce biz işçi sınıfı partili olarak çevremizde itimat edilir adam, sözünün eri adam, üçkâğıtçılığa hiç tenezzül etmez; yiğittir, cesurdur, cömerttir, fedakârdır, başkalarına yardım eder yollu bir izlenim yaratmak mecburiyetindeyiz. Yoksa yahu o bir böyle söyler bir şöyle söyler, ne olduğu belirsiz,*

çok cimridir, hiç fedakârlık etmez gibi diyorlarsa bizim hakkımızda, yapacağımız sosyalist propagandanın yararı olmak şöyle dursun; belki çok zararı olur, «ha o mu Türkiye İşçi Partili, bırak canım onun girdiği partiden hayır mı gelir» bile derler, eğer biz kişi olarak olumlu etki yapmıyorsak etrafımızda, tam tersi bir sonuç dahi meydana gelebilir.»

Genel Başkanımızın deyişiyle: «... diğer insanlarla ilişkilerimizde mutlak surette onlara karşı açık olmak, onların problemleriyle, özlemleriyle, istekleriyle ilgilenmek (gerekir). İnsanları ancak onları rahatsız eden sorunlarla ilgilenerek, veya onların içinde taşıdıkları özlemlere karşı ilgi göstererek, bu açıdan onlara yaklaşıp münasebet kurarak kazanabilirsiniz. Bu teması kuramıyorsanız, bu köprüyü kuramıyorsanız, dediğim gibi sosyalizm konusunda nutuklar çekmek, artı değeri anlatmaya çalışmak veya örgütlenmenin yararından bahsetmek hiç bir netice vermez. Binaenaleyh gerek kişisel temaslarımızda üye kazanmak için, en azından sempati kazanmak için yapacağımız temaslarda mutlak surette karşımızdakinin durumu nedir, problemleri nedir, özlemleri, emelleri nedir, bunu anlayıp buradan bir yaklaşım yapmak lazımdır ve yapılabilir».

İşte burada partili işçinin kişiliği son derece önem kazanmaktadır. Daha doğrusu, partili işçi örnek işçi, örnek insan («işçi ahlakına sahip» dürüst, namuslu, çalışkan, yardımsever, alçak gönüllü) olmak zorundadır. Çünkü fabrikadaki işçilerin özellikle partimizin niteliğini ve politikasını yakından bil-

Genellikle düşünülenlerin tersine, partili işçi fabrikadaki işinde disiplinli ve çalışkan olmalıdır. Fabrikalara sızan küçük burjuva ve öğrenci kökenli maocular, goşistler ile bunların etkisinde kalan genç, bilinçsiz işçiler «devrimcilik» adına iş disiplinine uymazlar ve çalışmadan kaytarırlar. Oysa çalışmadan kaytararak sömürüye karşı çıkılmaz. Ayrıca çoğu durumlarda bizim yapacağımız işler başka işçilerin sırtına yüklenir. Bu durum söz konusu işçi ya da işçiler tarafından hoş karşılanmaz. Üstelik işverenin eline koz vermiş olunur.

Fabrikalarda parti çalışmasında dikkat edeceğimiz bir başka önemli nokta çabucak açığa çıkmamak, deşifre ya da afişe olmamaktır. Her durumda ve her yerde parti üyesi olduğumuzu gerekli gereksiz demeden

açıklamamalıyız. Bu açığa çıkma bazı fabrikalarda özellikle işveren ve siyasal hasımlarımız için iyi bir koz olabilir. Bazı durumlarda da işçilerin şartlanma ve önyargılarını kırmamızı güçleştirir. Hemen belirtmek gerekir ki bu söylenenlerden parti üyesi olduğumuzu gizlememiz gerektiği sonucuna varılmamalıdır. Ancak bazı *özel* durumlarda parti adını vermeden de siyasal görüşlerimizi açıklayabiliriz. Bazı *özel* durumlarda ise önce kişiliğimize olan güven ve sevgiyi sağladıktan sonra siyasal kişiliğimizi açıklamamız daha doğru *olabilir*. Sonuç olarak bu konuda kesin bir kural yoktur. Özel durumlara göre doğru ve geçerli yolu seçmesini bilmeliyiz.

Bu anlatılanların ardından hemen şu gerçeği belirtmemiz gerekiyor. Fabrikadaki günlük çıkarlar ve talepler uğruna verilen mücadeleyi siyasal düşünce ayrımı yapmaksızın bütün işçilerle ortaklaşa yürütürken bağımsız parti çalışmasını ihmal etmemeliyiz. Başka bir deyişle fabrika Çalışma Ekipleri ve partili işçiler işyerinde işçilerin çıkar ve mücadeleleri ile ilgili sorunların çözümüne mutlaka katılmalı ama aynı zamanda parti politikasını ve görüşlerini yaymaya, parti yayınlarına yeni okuyucular kazanmaya ve yeni üyeler kazanmaya çalışmalılar. Lenin fabrikalarda çalışan bilimsel sosyalistlerin «her durumda ve her çevrede, bu çevreyi parti ruhu ile etkilemek çevrelerinin kendilerini yutmasını önlemek için parti politikasını her türlü koşullar altında uygulamalarının» gerekli olduğunu belirtmiştir. Tek cümle ile özetleyecek olursak ekonomik ve siyasal mücadelenin bütünlüğünü kişisel pratiğimizde hayata geçirmeliyiz.

Parti üyelerinin fabrikalarda bilimsel sosyalist ideolojiyi yaymak ve işçilerin antikomünist şartlanmalarını kırmak için izleyecekleri bir yol daha vardır: Sosyalistlerin başını çektiği sınıf mücadelesini dünya çapında yürütülen sınıf mücadelesi ile bağdaştırmak ve sosyalist sistemin başarılarını açıklamak. Fabrikadaki işçilere emekle sermayenin, sosyalizmle emperyalizmin her alanda karşılıklı mücadele içinde bulunduklarını göstermek gerekir. Aynı şekilde sosyalizmin tarihsel insiyatifi ele geçirdiğini, dünyanın sosyalizme gittiğini, sosyalizmin bütün dünyadaki işçilere günlük mücadelelerinde de güç verdiğini belirtmeliyiz. Sosyalist ülkelerde pahalılık, işsizlik, yoksulluk gibi sorunların olmadığını bu ülkelerde işçilerin sahip olduğu geniş hakları açıklamalıyız.

SOSYALİST OLMAYAN İŞÇİLER BİZİM SINIF KARDEŞLERİMİZDİR

Bu bölümde son olarak fabrikalarda CHP'li işçilerle olan ilişkilerimiz üzerinde duracağız. Fabrikada her türlü siyasal görüşe sahip işçilerle günlük çıkarlar için ortaklaşa mücadele edilir. Ama CHP'li işçilere karşı alacağımız tavırda özellikle dikkatli olmalıyız. Çünkü fabrikalardaki CHP'li işçilerin büyük bir bölümünün özlem ve talepleri —özellikle CHP'nin bugün geldiği konum gözönüne alınacak olursa— CHP'den daha ilerde ve soldadır. Bundan başka faşizme karşı mücadele de CHP'yi partimizle ve tüm ilerici, demokrat ve sosyalistlerle iş ve güç birliğine zorlamanın asıl yanı onun tabanındaki işçileri bu iş ve güç birliğine inandırmaktır.

Fabrikamızda CHP'li işçilerle olan ilişkilerimizde izleyeceğimiz yolu şöyle özetleyebiliriz. Onlara sürekli kendi sloganlarımızı tekrarlamak, ya da «CHP işçi sınıfının partisi değildir», «Umut Ecevit'de değildir» gibi bilinen gerçekleri tekrarlamak yeterli değildir. Bunların ötesinde günlük olaylardan kalkarak, somut gerçekleri anlatma, *sabırla* ikna etme, inandırma yöntemini uygulamalıyız. Bu tartışmalarımız da özellikle çok bilmiş, alaycı, hor gören, gönül kırıcı tavır takınmamalıyız. CHP'li işçilerin olası bütün bağnazlıklarına şartlanmışlıklarına rağmen biz ısrarla ve sabırla somut açık örneklerle dostça açıklamalarda bulunmalıyız.

SOSYALİZMİ YARATICI BİR ŞEKİLDE KAVRAMALI, GEREKLİ BİLGİLERİ EDİNMELİYİZ

Fabrikalarda çalışan işçilerin özel ideolojik ve politik eğitime ihtiyaçları vardır. Parti üyesi işçilerin her şeyden önce bilimsel sosyalist teori ile donatılması gerekir. Çünkü bilimsel sosyalizm bu konuda da bir eylem klavuzudur. Ayrıca fabrikada çalışan işçilere sosyalizmi anlatmak için önce bu konuda bizim yeterli bilgiye sahip olmamız gerekir. Son olarak, bir yandan işverenlerin ve burjuvazinin manevraları, aldatmacıları, öte yandan goşistlerin ve maocuların bozgunculukları işçilerin mücadeleden soğumalarına, sınıf mücadelesinin önemli teorik ve pratik konularında kafalarına karışmasına yol açmaktadır. Bütün bunların önlenmesi fabrikada çalışan parti üyelerinin bilimsel sosyalizmi derinlemesine kavramasını gerekli kılmaktadır.

Bunlardan başka fabrika çalışma ekiplerinde işçi üyelerle işçi olmayan ekip üyelerinin deneylerini birleştirmek gerekir.

Son olarak, fabrikada günlük çıkar ve talep mücadelesinde etkili olabilmek için iş hukuku, vergi, sigorta, sendikacılık konularında da bilgi sahibi olmak son derece yararlıdır.

NÖTRON BOMBASI KONUSU TÜRKİYE'Yİ ÖZELLİKLE İLGİLENDİRİR. ABD YETKİLİLERİ NÖTRON BOMBASININ AVRUPA'DA, NATO ÜLKELERİNDE YERLEŞTİRİLMEK VE KULLANILMAK ÜZERE DÜŞÜNÜLÜP HAZIRLANDIĞINI AÇIKÇA BELİRTİLMİŞLERDİR.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ YENİ STOCHOLM ÇAĞRISINI DESTEKLER: SİLAHLANMA YARIŞINA SON VERİLMELİDİR. GENEL VE TAM BİR SİLAHSIZLANMA GERÇEKLEŞTİRİLMELİDİR. HER TÜRLÜ KİTLESEL İMHA SİLAHLARI YASAKLANMALIDIR.

NÖTRON BOMBASI NÜKLEER SİLAHLANMANIN EN TEHLİKELİ ÜRÜNÜDÜR

Nötron bombası nükleer silahlar alanındaki gelişmelerin belki de en tehlikelisidir, çünkü bu silah «masum bir kisve» içinde —«temiz olmak iddiasıyla— ileri sürülüp sınırlı, mevzii savaşlarda kullanılabileceği propaganda edilmekte, bu görüş kabul ettirilmek ve yayılmak istenmektedir. İnsanları kitle halinde imha etmeyi, büyük acılar çektirterek öldürmeyi hedef alan hiç bir silah «temiz» olamaz. Yaşamak ve barış içinde yaşamak en başta gelen temel insan hakkıdır. Sınırlı, mevzii nükleer savaş olabileceği iddia ve propagandası ise savaş kışkırtıcılığından, topyekün nükleer savaşa yolu açık tutabilme girişiminden başka bir şey değildir. Her hangi türden olursa olsun nükleer silahların kullanıldığı mevzii bir savaş bir kere başlatıldı mı onun giderek topyekün nükleer savaşa dönmesi önlenemez.

Nötron bombasını üretme ve kullanma isteği sliahlanma yarışını hızlandırmaktır. İnsanların büyük, ezici çoğunluğunun isteği genel ve tam silahsızlanmaya dayalı sağlam ve sürekli barış iken, nükleer silahlanmayı hızlandırmak dünya barışına yönelmiş bir tehdittir, insanlığa karşı bir suçtur. Nötron bombası Helsinki Nihai Belgesinin ruhuna ve lafzına da aykırıdır, detantı tehlikeye sokmaktadır. Barış içinde birarada yaşama ve ilişkilerde yumuşama bir karşılıkla güven ve işbirliği ortamı gerektirir. Nötron bombası tehdidi ise güvensizlik, kuşku ve kaygılar yaratarak havayı bozmakta, ilişkileri germektedir. ABD'nin nötron bombasını geliştirmesinin altında, askeri üstünlüğü elde edip dünya politikasında hegemonya kurmak isteği yatmaktadır. Bu da, açıktır ki, detant ile bağdaşmaz bir tutumdur.

Nötron bombası nükleer silahlar alanındaki gelişmelerin belki de en tehlikelisidir, çünkü bu silah «masum bir kisve» içinde —temiz olmak iddiasıyla— ileri sürülüp, sınırlı, mevzii savaşlarda kullanılabileceği proaganda edilmekte, bu görüş kabul ettirilmek ve yayılmak istenmektedir...

Nötron bombası konusu Türkiye'yi özellikle ilgilendirir. ABD yetkilileri nötron bombasının Avrupa'da, NATO ülkelerinde yerleştirilmek ve kullanılmak üzere düşünülüp hazırlandığını açıkça belirtmişlerdir. Türkiye NATO içindedir, toprakları üzerinde NATO ve ABD üs ve tesisleri vardır. Bunun için Türkiye doğrudan nötron bombası tehdidi altındadır. Türkiye'nin barışsever halkı ve Türkiye İşçi Partisi yurt toprakları üzerindeki yabancı üs ve tesislere olduğu kadar nötron bombasına ve tüm nükleer silahlanmaya da karşıdır.

Türkiye İşçi Partisi Yeni Stokholm Çağrısını destekler: Silahlanma yarısına son verilmelidir. Genel ve tam bir silahsızlanma gerçekleştirilmelidir. Her türlü kitlesel imha silahları yasaklanmalıdır. Birleşmiş Milletlerin girişimiyle bir Dünya Silahsızlanma Konferansı bir an önce toplanmalıdır.

Dünyanın barış güçleri emperyalistlerin savaş kışkırtıcılığının ve silahlanmayı hızlandırma girişimlerinin üstesinden gelebilecek yetenektedir. Sosyalist dünya sistemi, dünya işçi sınıfı hareketi ve onurlu ve özgür bir yaşam için ulusal mücadele veren yoksul ülkeler halkları emperyalizmin kışkırtmalarını ve oyunlarını boşa çıkaracaklardır. Barış için mücadele gittikçe daha genişliyor ve örgütleniyor. Barıştan yana tüm bu güçler barış savaşını kazanacaklardır.

Nötron bombasına karşı gelişen tepkiler karşısında ABD Başkanı Carter'in bombanın imalini durdurmak zorunda kalışı dünya barış güçlerinin zaferidir.

ÇARK BAŞAK / **Türkiye İşci Partisi Merkez Yayın Organı** / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına **Behice BORAN** / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **Gündüz MUTLUAY** / Ayda bir yayınlanır / Yönetim yeri: **TİP Genel Merkezi**, Nur'u Ziya Sokak 17/5 Tünel - İSTANBUL Tel. : 45 92 01 / Abone: 12 sayı için 60.— TL. Yurtdışı: 120.— TL. / Dizgi-Tertip-Baskı: **KENT Basımevi** / Son Baskı Tarihi: 4.5.1978 / Cilt: **Dostlar Mücellithanesi** Tel.: 26 31 23